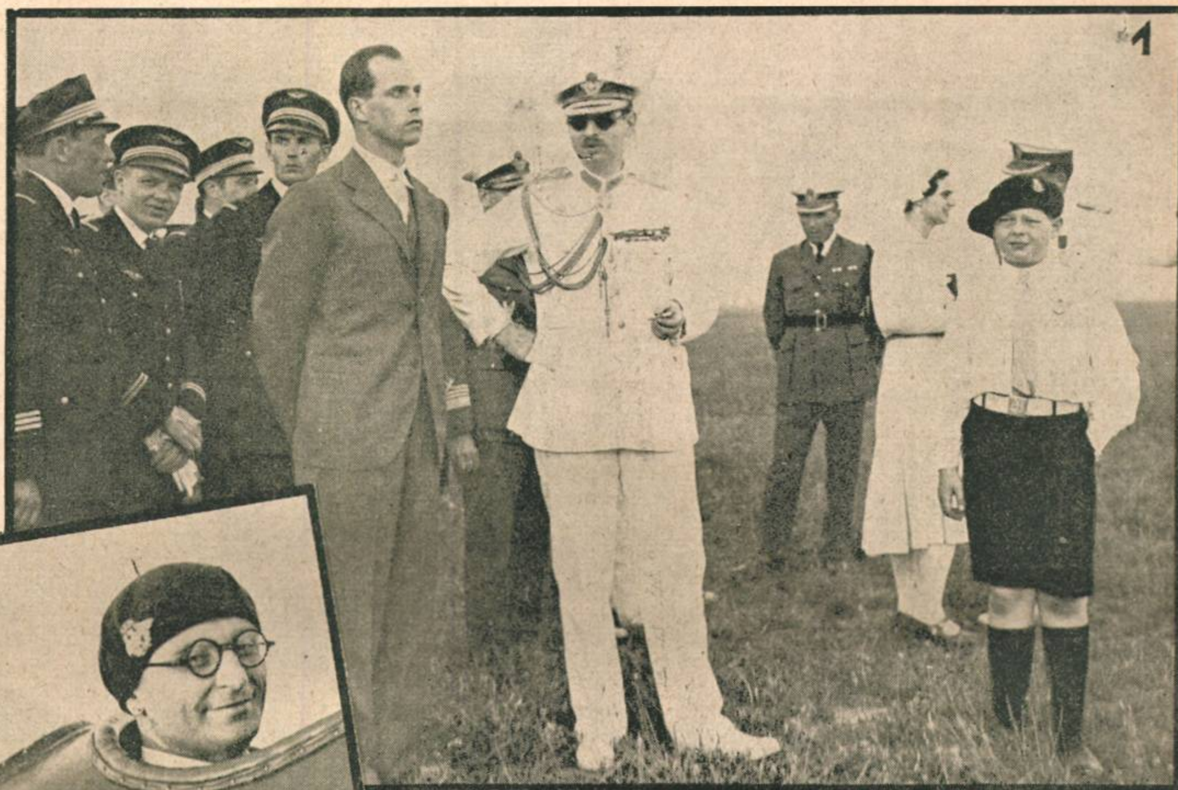
Ultimele evenimente aviatice din ţară

Concomitent cu congresul internaţional al Federaţiei aviatice din întreaga lume, care s'a ţinut în Bucureşti, am avut de înregistrat o serie întreagă de exibiţii aviatice, de cea mai mare însemnătate.

Printre altele trebue să menţionăm în primul rând sosirea cu avionul a Arhiducelui Anton de Habsburg, logodnicul Principesei Ileana, care şi-a pilotat personal aparatul, călătorind singur dela Paris până aci.

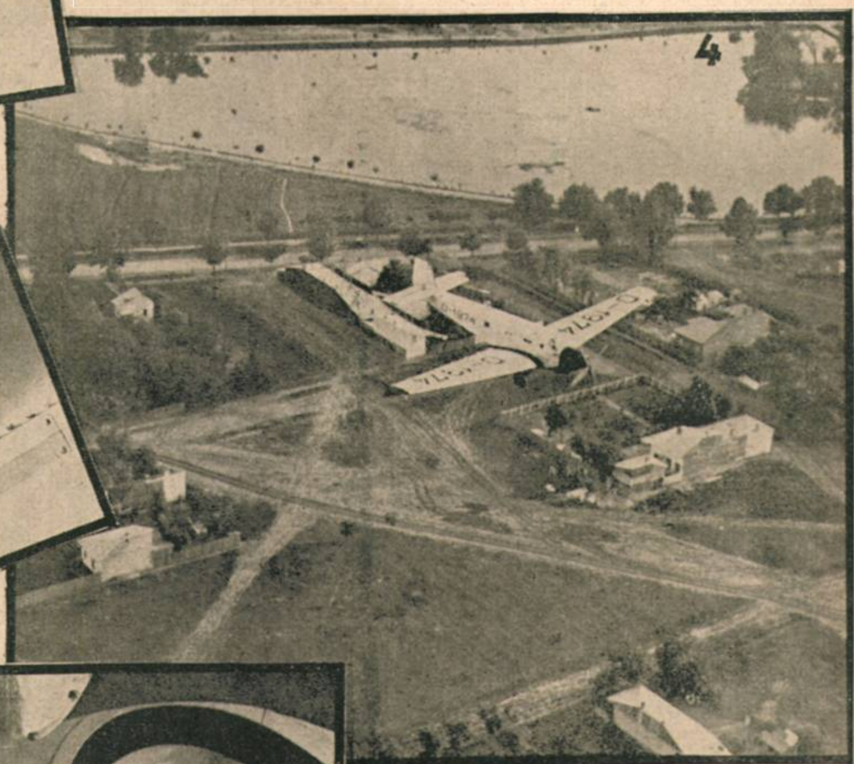
Totodată au fost în trecere prin România şase avioane de mare bombardament, aparţinând armatei franceze şi făcând parte din al douăzeci şi doilea regiment dela Chartres. Escadrila a sburat sub comanda colonelului Delauney.

Raidul Franţa-România făcut de această escadrilă, care a trecut Alpii la 5000 metri înălţime, s'a petrecut în cele mai bune condiţiuni.

Fotografiile pe care le publicăm în această pagină, reprezintă:

1. Regele Carol, Marele Voevod Mihai, Principesa Ileana şi Arhiducele Anton de Habsburg, la aeroportul Băneasa, după aterisarea escadrilei franceze.

2. D-l ministru al comunicaţiei, Vâlcovici, făcând o plimbare cu avionul.

3. D-l ministru al industriei, M. Manoilescu în carlinga unui avion în care a făcut o călătorie de agrement.

4. Avionul uriaş Junkers T 1974, care a fost cumpărat de şahul Persiei, (poate transporta cinci persoane şi 2500 kg. bagaj) evoluând deasupra Capitalei.

5. Avioneta care a luat premiul întâi la rally-ul aeronautic.

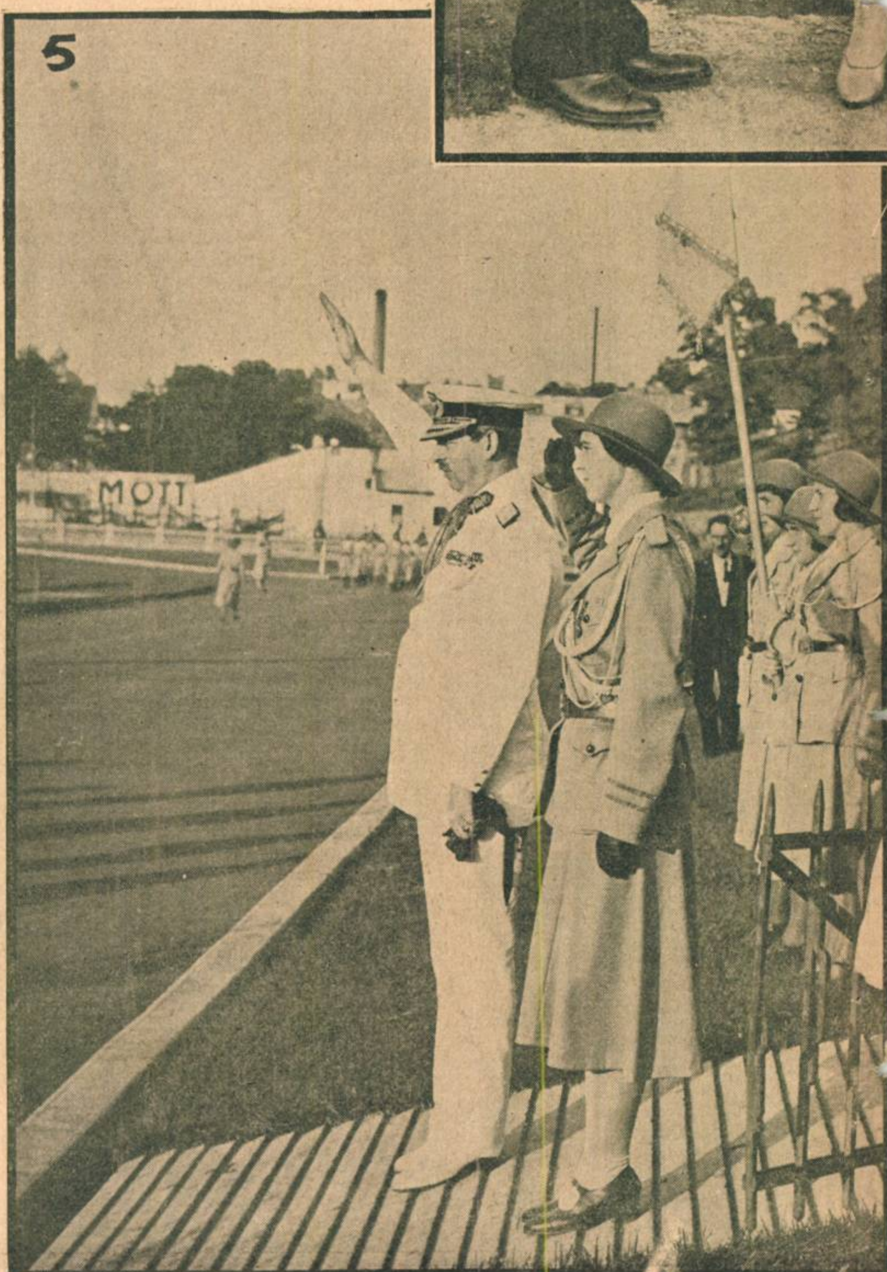
Aparatul poate purta două persoane, instalate foarte comod, cu toate că întreaga avionetă nu este mai mare decât un automobil obicinuit.

JURĂMÂNTUL

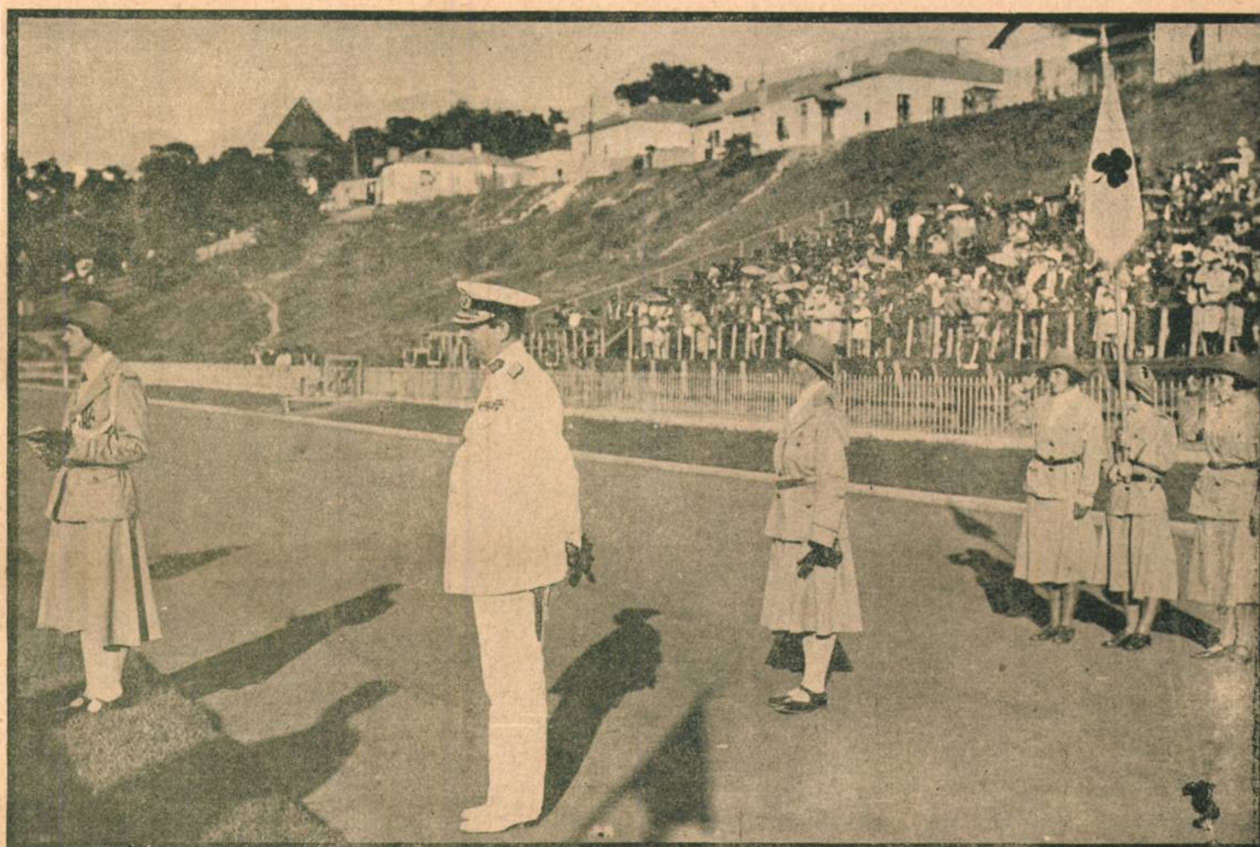

Cercetaşele din Capitală, precum şi delegaţiuni ale tuturor cohortelor din România, au depus de curând jurământul la „ONEF", în faţa Suveranului şi a principesei Ileana, comandanta Marei Legiuni.

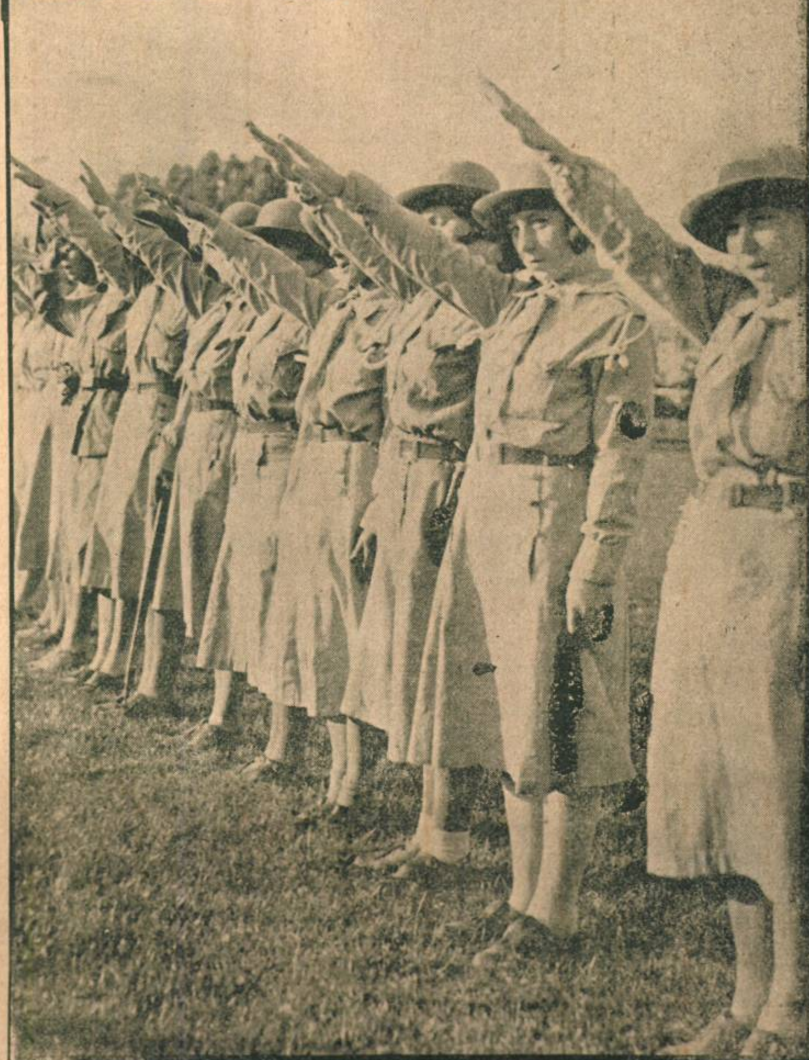
Fotografiile noastre reprezintă:
1) Defilarea unui mic grup de cercetaşe.
2) Principesa Ileana şi arhiducele Anton de Habsburg, la serbare.

CERCETAŞELOR

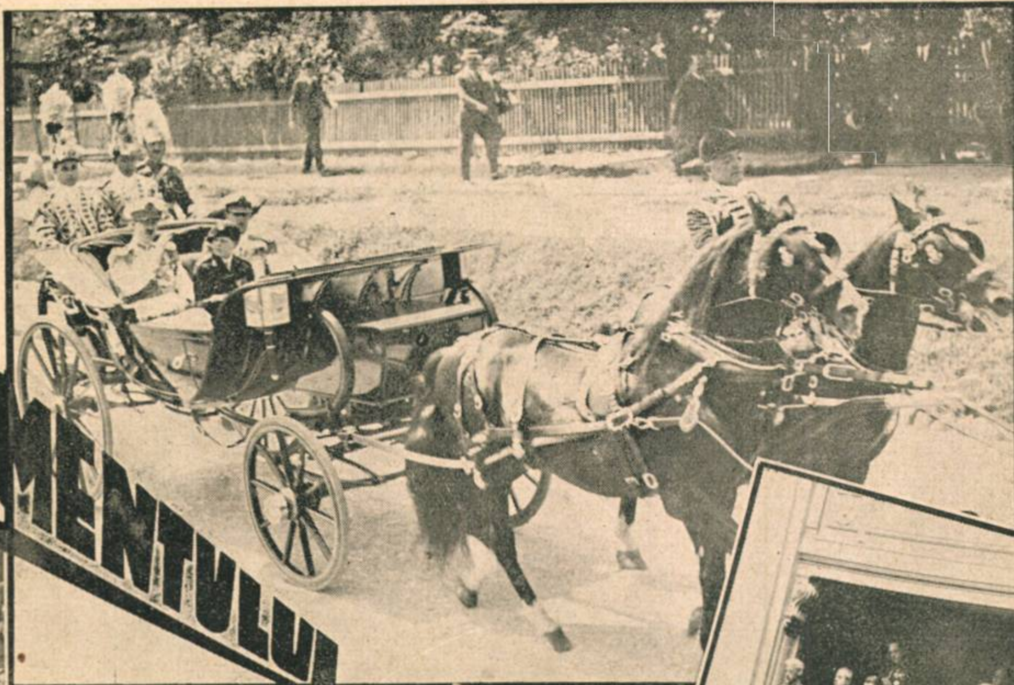
3) Regele Carol şi Principesa Ileana primind jurământul unei delegaţiuni.
4) Domniţa Ileana vorbind cercetaşelor, după depunerea jurământului.
5) Regele Carol şi Marea Comandantă, primind defilarea.
6) Sosirea familiei regale la stadionul „ONEF".
7) Un grup de cercetaşe depunând jurământul.

DESCHIDEREA PARLAMENTULUI

Luni 15 Iunie s'a deschis Parlamentul, ambele Corpuri fiind convocate în incinta Camerei Deputaţilor, unde Suveranul a citit mesagiul regal de deschidere.

Fotografiile noastre reprezintă:

Sus: *Landoul regal coborând dealul Patriarhiei. In trăsură, Suveranul, Marele Voevod Mihai şi Principele Nicolae;* Dedesupt: *loja diplomatică;* mijloc stânga: *Regele Carol citind mesagiul de deschidere a corpurilor legiuitoare;* mijloc dreapta: *Patriarhul dr. Miron Cristea, d. Nicolae Iorga, preşedinte de consiliu şi Mareşal Prezan părăsind Patriarhia. după serviciul religios.* jos, st.: *Un grup de deputaţi;* dr. jos: *Ofiţerii generali la deschiderea Parlamentului.*

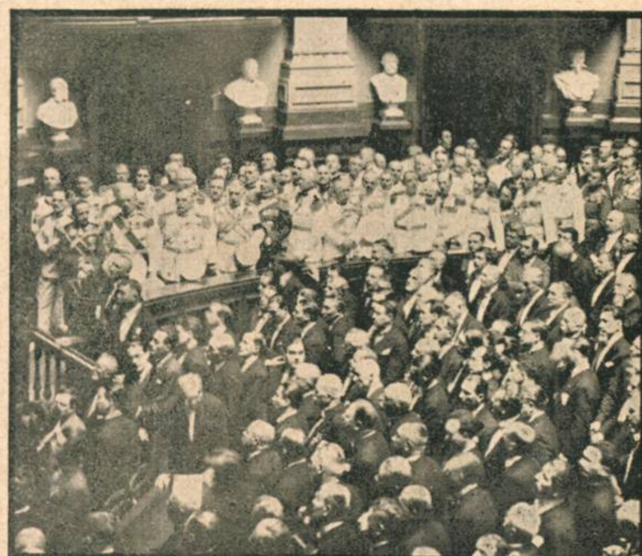

Foto **I. Berman-„Realitatea"**

ANUL I. — Nr. 11 25 Iunie 1931

reportaj

CASA MISTERIOASĂ

CASA lui Suddhoo, avea un etaj, patru ferestre învechite din lemn brun sculptat grosolan şi un acoperiş plat.

La parter locuia un oarecare Bhagwan-Dass, un om care zicea el, îşi câştigă existenţa gravând stampile. Locuia acolo cu o bandă întreagă de servitori, amici şi rude. Cele două camere dela etaj erau ocupate de Janoo şi Azizun, precum şi de un mic căţeluş negru care fusese furat dela un englez şi donat lui Janoo, de un soldat. Astăzi, nu trăeşte decât Janoo în aceste încăperi ale etajului. Suddhoo se culcă deobiceiu pe acoperiş, dacă cumva nu doarme în stradă. In anotimpul friguros, el se duce la Peshawar, în vizită la fiul său, un vânzător de curiozităţi.

Suddhoo este amicul meu, deoarece vărul lui are un fiu care a obţinut funcţiunea de mesager-şef într'o mare întreprindere din localitate, graţie recomandaţiilor mele. Suddhoo, zice totdeauna că Dumnezeu va face din mine un mare guvernor şi eu cred că prezicerea sa se va realiza.

El e foarte bătrân. Are părul alb şi aşa de puţini dinţi încât nici nu merită să vorbim de ei. El a supravieţuit inteligenţii sale; a supravieţuit în general tuturor lucrurilor, exceptând afecţiunea sa pentru fiul său din Peshawar. Janno şi Azizun sunt nişte femei casmiriene, oneste şi de o modestie cunoscută în tot oraşul. Bhagwan-Dass era în realitate însă un excroc şi un uzurpator. Se dădea drept un om foarte sărac.

Acum ştiţi suficient asupra celor patru locuitori principali ai casei lui Suddhoo.

Suddhoo nu era un om rău. Omul care se dădea însă ca un gravor de stampile, era cel mai rău dintre toţi, exceptând pe Janoo. Bhagwan-Dass, nu ştia decât să mintă. Janoo mai poseda încă şi oarecare frumuseţe, dar nu era vina ei. Fiul lui Suddhoo se îmbolnăvise de pleurezie şi bătrânul Suddhoo era foarte abătut din cauza boalei fiului său. Gravorul luase cunoştinţă de frica lui Suddhoo şi se hotărî să-l scuture de ceva bani.

Intr'o seară, vărul lui Suddhoo mă informă că acesta ar dori să mă vadă. In acest scop îmi trimise a doua zi un vehicul care să mă transporte la el acasă, deoarece era prea bătrân ca să vie el însu-şi să-mi vorbiască. Ajuns la el, după multe tergiversări se hotărî să abordeze subiectul care-l interesa. El îmi spuse că Janoo, ar fi fost informată, că un ordin al guvernului, interzicea practica vrăjitoriei, deoarece această practică ocultă, ajunsese o adevărată molimă în imperiul Indiilor. Eu nu eram în curent cu această legislaţie; hazardai totuş să-i spun, că funcţionarii cei mai înalţi ai statului o practicau, căci ce era un expozeu financiar, dacă nu o adevărată magie a cifrelor. Il încurajai totodată, asigurându-l că nu voiu ezita nici un moment să-i dau sprijinul meu, dacă ar avea oarecari neplăceri din această cauză.

Deşi Suddhoo nu mărturisise nimic, eu însă am înţeles că acesta era motivul pentru care fusesem chemat. După această încredinţare, cu o voce tremurândă şi sacadată, mi-a mărturisit că gravorul era un vrăjitor de cea mai pură speţă şi că în fiecare zi el dădea ştiri despre fiul său bolnav la Peshawar, mai repede decât fulgerul însuşi şi că aceste ştiri erau totdeauna confirmate de scrisorile fiului său. El mai adăugă după spusele vrăjitorului, că un mare pericol ar ameninţa pe fiul său. Shagwan-Dass ar putea însă să-l îndepărteze, dacă i-ar dărui o sumă mai mare de bani. Am întrevăzut imediat ce se petrecea în casa aceea şi-l asigurai că şi eu sunt un vrăjitor occidental şi că voiu veghea asupra lui, astfel ca totul să se desfăşure în ordine.

Suddhoo îmi mărturisi deasemenea că a mai plătit vrăjitorului treisute cincizeci de rupii şi că magia pe care o va face Bhagwan-Dass astăseară îl va costa alte trei sute de rupii. Janoo şi Azizun intrară în odae, anunţându-ne că în camera cealaltă, vrăjitoria începuse. Janoo, o femee cu mult spirit de pătrundere îmi spuse în şoapte că vrăjitoria este o operaţie inventată pentru a sustrage banii şi că acest gravor după moartea sa, va locui cu siguranţă într'un loc unde va fi foarte cald. Suddhoo era cât p'aci să plângă de frică. El se plimba agitat prin camera semiobscură şi repeta în fiece moment numele fiului său şi întreba pe Azizun dacă gravorul n'ar putea să-i acorde un rabat, când avea de-aface cu proprietarul său. Janoo mă târî în odaia cealaltă. O lampă mică de ulei, lumina camera. M'am înghesuit în umbra unui colţ rămas neluminat. Ascuns în colţul meu, puteam observa întreaga scenă care se desfăşura în faţa mea, fără să fiu observat. Gravorul stătea în mijlocul camerii, în picioare. La un moment dat spuse să se stingă lampa, pentrucă numai într'un întuneric absolut putea duce la bun sfârşit vraja sa. Azizun şi Janoo îşi reţineau respiraţia tremurând de frică. Se auzi un sgomot metalic şi o flacăre verde palidă apăru pe podea. Vrăjitorul ca într'un extas mistic se asvârli la pământ, rămânând nemişcat, cuprins parcă de paralizie. Cred că nu voiu mai revedea niciodată un om asemănător acestui gravor şi vrăjitor. Era desbrăcat până la centură şi-şi puse pe cap o coroniţă de spini, un fel de lanţ în jurul brâului şi inele de oţel la fiecare picior.

Aceste lucruri n'avea nimic înfricoşător în ele, dar figura acestui om, îmi producea un fel de frig în spate. Obrazul său avea o culoare albăstruie cu nuanţe cenuşii; ochii-i erau daţi peste cap, astfel că nu se vedeau decât două globuri albe. Trăsăturile sale erau acele ale unui demon, ale unei viziuni apocaliptice, a tot ce vrei, numai nu a celui om sănătos, pe care-l puteai vedea ziua lucrând în taraba sa. Era trântit pe podele cu braţele încrucişate pe spate ca şi cum cineva l-ar fi trântit la pământ, după ce l-ar fi legat cu frânghii de mâini. Capul şi gâtul său erau singurele părţi ale corpului care nu atingeau pământul. Ele făceau aproape un unghiu drept cu corpul, asemenea unui cap de cobră care se repede asupra victimei. Intreaga sa înfăţişare era de un fantastic, care te paraliza.

Pe podele, în mijlocul camerei, era aşezată o farfurie.

de aramă, din care eşiau flăcări albastre verzui palide, ca acele provenite în cimitire de arderea materiilor fosforescente. Omul, prin contorsiunile corpului, făcu de trei ori înconjurul acestei farfurii. Cum a parvenit la aceasta nu-mi pot explica nici astăzi. Am văzut cum muşchii săi se ondulau dealungul şirii spinării, cum se încordau, cum se destindeau, dar n'am putut observa nici o mişcare. S'ar fi putut spune că nu exista decât o vibraţie în acest corp şi o mişcare ritmată a muşchilor dorsali, cari lucrau într'un efort penibil.

Janoo respira desigur cu 90 de pulsaţiuni pe minut. Bătrânul Suddhoo înlemnit de frică, îşi trăgea spasmotic fire de păr din barba sa căruntă, plângând în suspine înăbuşite. Ce era oribil în toată scena aceasta, era reptila aceea omenească care se târa neîncetat fără sgomot, ca un şarpe gigantic. Simţiam cum părul mi se sbârlia pe cap şi cum inima-mi bătea ca pendulul unui metronom. După ce termină acest triplu voiaj circular în jurul farfuriei, ridică capul, lansând prin nări o flacăre verzuie. Cele două femei văzând această flacără dădură un ţipăt strident. Şi capul acela lugubru recăzu, dând corpului o înfăţişare de spectru cadaveric. După câtva timp, flacăra din acel altar improvizat, se stinse. In momentul în care liniştea deveni insuportabilă, corpul întins pe podele se ridică cu mişcări lente şi se depărtă de farfuria în care arsese până acum misterioasa flecăre. Deodată se auzi un sgomot surd, asemănător cu plescăitul unui peşte sărind din apă. In acest moment, sclipirea verde a flăcărei din farfurie se ivi din nou. Privind acel talger de aramă, am văzut un cap de indigen, cu ochii mari holbaţi, eşiţi parcă din orbite, cu o ţeastă fără piele, cu gura deschisă, cu nările spintecate, mutilate îngrozitor.

Cum apariţia a fost neaşteptată, ea produse unul din efectele cele mai înspăimântătoare asupra asistenţilor. Inainte de a ne da bine seama de această macabră viziune, ea începu să vorbiască rostind fiecare cuvânt la intervale de câteva secunde, cu o voce lugubră mai mult un fel de vibraţie prelungită, ca sunetul unui clopot dogit. Pronunţa cuvintele rar, ca şi cum ar vorbi cu sine şi-mi trebui câteva minute să mă desbăr de sudoarea rece care-mi curgea pe obraji. Observam cum un muşchiu care nu intervine niciodată în respiraţie normală a unui om, se mişca sacadat, umflând golul dintre stern şi gâtlej.

In acest timp, capul acela oribil, apariţia aceea sinistră, făcând par'că să vibreze şi talgerul de aramă odată cu vocea sa, începu să vorbiască de fiul lui Suddhoo. Intovărăşită de un rictus oribil al buzelor, vocea evocă experienţele doctorilor cari veghiau zi şi noapte la căpătâiul bolnavului, neputând obţine nici o ameliorare a sănătăţii fiului urgisit de boală, condamnându-l la o moarte oribilă, dacă Suddhoo nu va încerca prin vrăji să-i redea sănătatea. Spiritul mai spuse că va interveni cu toate forţele de care dispune, dacă bătrânul Suddhoo va fi de acord să cedeze vrăjitorului o sumă de bani îndoită de cât cea făgăduită.

Fraza aceasta fu însă fatală vrăjitorului. Am înţeles fulgerător, că toată înscenarea nu era decât o vulgară excrocherie. Revoltat de procedeul banditesc al vrăjitorului, care-şi despuia victima de ultimele resurse băneşti pe care le mai poseda, m'am repezit în mijlocul odăii şi cu o lovitură de picior am asvârlit talgerul de perete. Ca prin farmec, flacăra, capul care până acum ne îngrozise atâta, cât şi vrăjitorul, dispărură. Nemai putând tolera situaţia, ca sub ochii mei să se desfăşoare o faptă atât de josnică, începui să strig cu toată puterea, că voiu da pe mâna poliţiei, pe acest pungaş rafinat care speculează naivitatea şi superstiţia unor oameni neştiutori.

Suddhoo, îşi frământa mâinile plângând, murmurând printre suspine că am stricat toată acţiunea binefăcătoare a vrajei şi că fiul său va pieri din cauza mea. Am căutat să-l fac să înţeleagă cum acest vrăjitor nu era altceva decât un iluzionist ventrilog, aşa cum sunt atâţia în tarabele bâlciurilor noastre.

Cu toate explicaţiile mele, singura Janoo care mai păstrase o urmă de inteligenţă, aproba cele afirmate de mine.

Vrând să împiedic pentru totdeauna o exploatare atât de neruşinată a naivilor ce cad victime acestei pretinse magii, am coborît scările intrând în casa lui Bhagwan-Dass, ca să-l predau poliţiei.

In momentul când am păşit pragul, o sclipire de cuţit mă întâmpină. Am avut prezenţa de spirit să mă retrag cu un pas înapoi. Fără acest gest instinctiv, bestia aceea cu înfăţişare de om paşnic, m'ar fi trimis cu o singură lovitură în lumea celor drepţi.

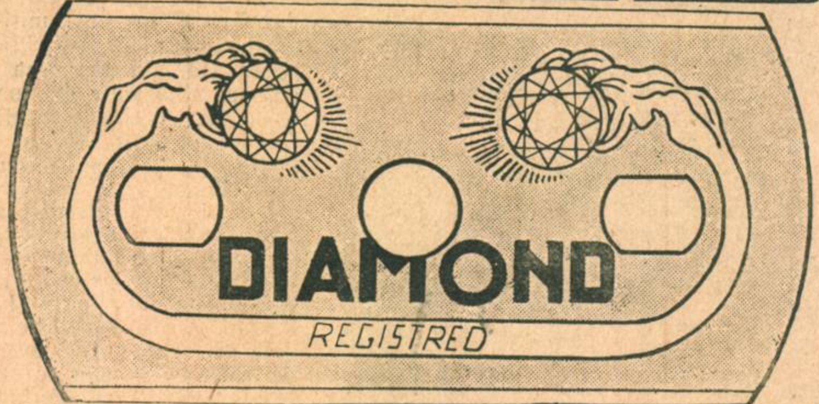
Obicinuit însă cu atacurile neprevăzute pe care le mai supravieţuisem în această ţară de mistere, mi-am regăsit pe dată sângele rece, am scos revolverul. Cu un singur plumb i-am străpuns ţeasta.

Suddhoo auzind detunătura, veni în odaie, Bhagwan-Dass zăcea pe podele. O dâră de sânge pornea din ochiul stâng dealungul obrazului, scurgându-se în gura care rânjea înfiorător, umplând-o şi revărgându-se pe podele. Increderea nestrămutată a lui Suddhoo în vrăjitorul care trebuia să aducă fiului său salvarea îl făcu să urle cu disperare.

Inţelegând că niciodată acest om nu-mi va mai fi prieten, ci un duşman care mă va urî de moarte toată viaţa lui, am plecat fără să spun nici un cuvânt.

Mergeam pe uliţa deşartă şi neagră şi auziam încă înfundate tânguirile bătrânului Suddhoo, care mă blestema în credinţa că fiul său ar fi murit în aceeaş clipă cu Bhagwan-Dass.

GELOZIE...

(O înfiorătoare dramă)

CAND treci de biserica Giuleşti, în plină periferie a Capitalei, dai intr'o ulicioară ce se chiamă Vasile Spiroiu şi care se termină într'un câmp plin de gunoaie. E tocmai prin comuna suburbană Principele Carol. Maşina ridică nouri de praf din gropile barbare ale acestei uliţe. Ne oprim la No. 22 unde se află o căsuţă dărăpănată, în mijlocul unei curţi vaste.

O IDILA

Aci locueşte o bătrână anume Paraschiva Panait proprietăreasa casei, care ocupă două camere şi o sală din faţă, Privind dinăuntru pe fereastră, se văd în faţa casei câţiva pomi, pe când în dosul curţii se întinde câmpul plin de mărăcini. Aci spre dosul curţii, se mai află o săliţă şi o cameră mică, unde trăiau două femei, Ana Kis, o spălătoreasă în vârstă de 43 de ani şi nepoata ei, Elena Lorenz Kis, fată de 17 ani, care lucra la o legătorie de cărţi. Mobilierul acestor femei sărmane era cât se poate de rudimentar: 2 paturi, un dulap şi o maşină de gătit în sală. Casa e insalubră, pereţii sunt scorojiţi de igrasie şi prin aceste încăperi pluteşte un miros de umiditate nesănătoasă.

Acum 5 ani Ana Kiş a făcut cunoştinţa unui bătrân zidar, care avea vre-o 50 de ani, şi de atunci începu în căsuţa din Vasile Spiroiu o viaţă de promiscuitate şi de scandaluri. In aceiaşi odaie, în patul din fund dormia fata, iar în celălalt dormia Ana Kiş împreună cu bătrânul zidar.

Uneori Maruth zidarul venia beat turtă casă, incepea să bată pe cele două femei, simţind parcă o plăcere să le chinuiască, iar în ultimul timp victimele fugiau de acasă, când vedeau că el se întorcea pe două cărări. Dispariţia intermitentă a celor 2 femei nu era deci un fapt alarmant pentru proprietăreasă.

Sus: *Casa crimei;* jos: *lucrurile casnice împrăştiate prin curte*

Cadavrul Anei Kis fotografiat la Institutul medico-legal

In această viaţă de periferie interveni o nouă idilă. Elena Kiş căreia i se spunea familiar Erji, a întâlnit un sugrav, anume Lajos. Fata cinstită şi muncitoare, se îndrăgosti de tânărul zugrav, cu care se plimba şi un proect de căsătorie luă naştere intre aceşti îndrăgostiţi. Erji introduse în casa din Vasile Spiroiu pe tânărul Lajos, pe care-l recomandă mătuşii sale. Lajos lua Duminica pe cele 2 femei la cinematograful de cartier şi le insoţia după spectacol până acasă.

PASIUNEA UNUI SADIC

Bătrânul Maruth, alcoolic în ultimul grad, avea într'adevăr instincte sadice. Deşi era amantul Anei Kiş, totuş viaţa în aceiaş odaie cu Erji îl făcu să se îndrăgostească de ea, deşi el avea acum 53 de ani. Beţivul începu o manevră ciudată, căutând să rămână singur în casă numai cu Erji, îi făcu acesteia declaraţiuni, dar foarte discrete, se isbi însă de dispreţul fetei, care iubea pe zugravul Lajos. Văzându-se respins, Maruth avu violente crize de gelozie şi începu să persecute fata. O bătea acum din ce în ce mai des, se îmbăta tot mai crunt şi aspectul lui devenia din ce în ce mai monstruos. Iosef Maruth era un bătrân urât, de statură bondoacă, îndesat şi gras, gâfâia şchiopătând, din cauza unei hernii dureroase, pe care suferea încă din tinereţe. Când Ana Kis îi spuse că Erji plănuia să se mărite cu Lajos, bătrâ-

n...l deveni furios și un gând criminal încolți în mintea sa:

— „Să nu-l mai prind pe Lajos pe aci! Mai bine vă omor decât s'o ia pe Erji!"

Erji îi răspunse dârză:

— „Cu ce drept îmi vorbești așa?! Trăești cu mătușa mea și asupra mea nu ai nici un drept!"

Maruth vânăt de mânie s'a repezit la fată i-a tras 2 palme: sângele o năpădi pe nas. Erji fugi atunci să se plângă lui Lajos. Ei hotărîră să se întâlnească de aci înainte la o altă mătușe a fetei, fiind convinși că bătrânul ar fi în stare s'o omoare din gelozie.

CRIMA

Intr'o Duminică seara, Lajos duse ca de obiceiu pe Ana Kiș și pe nepoata ea, la cinematograful „Triumf", de unde s'au înapoiat cam la miezul nopții. Acasă găsiră pe Maruth beat; acesta începu să strige la ele, amenințându-le. Lajos a plecat apoi condus până în stradă de Erji. Tinerii logodnici întârziară în poartă, despărțindu-se cu greu, ca orice îndrăgostiți. In acest timp, în casa ruinată din Vasile Spiroiu, se petrecuse o dramă îngrozitoare. Bătrânul alcoolic, înfuriat peste măsură, se repezi la Ana Kiș și-i astupă gura cu o batistă ca să nu poată țipa și cu un ciocan ce-l avea la îndemână, începu s'o lovească cu sete în cap, de mai multe ori. Sângele țâșni stropind amestecat cu fărâme de craniu și creer, pereții și patul. Maruth, cu un sânge rece pe care numai o supremă tensiune nervoasă îl poate da, târî cadavrul, înghesuindu-l sub pat.

Apoi zidarul se așeză pe pat și așteptă liniștit întoarcerea fetei. Ar fi interesant de știut cu exactitate ce s'a petrecut atunci în creerul alcoolicului. Poate că el a omorît într'un moment de furie, poate însă că a premeditat crima voind să scape de Ana, ca să poată trăi apoi cu nepoata ei. Și-a dat apoi seama că Erji va continua să-l respingă și că-l va denunța. I-a venit oare bătrânului în clipa aceea gândul să ucidă și pe Erji, ca să nu-l poată denunța? Sau poate când fata s'a întors în odaie, bătrânul cuprins de patima lui sadică, s'a repezit la ea. E cert însă că și ei bătrânul i-a astupat gura cu batista și a lovit-o cu putere cu ciocanul în cap, spărgându-i osul frontal.

A doua zi de dimineață, fără ca nimeni să fi bănuit drama ce se petrecuse în ajun, criminalul s'a întors, la locul crimei, a intrat în casă, a scris un bilet cu următorul conținut:

Mă sinucid din cauza logodnicului meu. M'a înșelat și acum nu vrea să se mai căsătorească cu mine. *Elena*

Bătrânul așeză pe dulăpior acest petec de hârtie, pe care scrisese cu creionul cuvintele de mai sus, asvârli ciocanul sub pat și ieși, după ce încuiă ușa cu un lacăt pe afară. Se spune că nu există criminal care să nu fie tentat de o bizară atracție, ca să se înapoieze la locul unde a săvârșit crima. Maruth a revenit la locul crimei și Miercuri și Joi seara. Toată ziua el se învârtia prin apropiere, se așeza ceasuri întregi la o cârciumă vecină, unde bea cantități enorme de vin. Părea din ce în ce mai covârșit de fapta ce săvârșise și într'o zi cârciumarul l-a întrebat ce are.

— „Sunt supărat" răspunse criminalul morocănos. A plătit îndată și a plecat. Mergea pe stradă clătinându-se și se uita mereu înnapoi, de teamă să nu fie urmărit. Vineri seară, a dat târcoale prin spatele casei poate că avea intenția să se întoarcă noaptea. să scoată cadavrele de sub pat unde le ascunsese și să le îngroape în câmpul plin de bălării, din spatele casei.

CADAVRELE

Așa dar de Luni dimineață, cele două femei nu mai fuseseră văzute de nimeni. Proprietăreasa era obicinuită cu astfel de absențe și nu s'a alarmat. Vedea pe Maruth intrând și ieșind din casă.

Dar el era atât de calm, încât nimeni nu putea bănui ceva. De câte ori venia, aducea în hârtie dela cârciumă, resturi de mâncare pentru niște pisici. Ucigașul acesta sadic și alcoolic avea milă de pisicile ale căror stăpâne le ucisese. Dar mirosul de stârv din căsuța periferică, duhnia din ce în ce mai tare. Un băiat din vecini care obicinuia să se joace pe câmpul din fundul curții, întrebă pe proprietăreasă, ce miroase atât de rău. Bătrâna își dădu și ea seama că nu s'au petrecut lucruri curate în odăița celor două femei. Vecinii se adunară în curte, dar ușa era încuiată iar prin fereastră nu se vedea nimic anormal. In cele din urmă, o vecină se plânse la Circ. 37ea de poliție, de unde veni un subcomisar și spare ușa. Un val oribil de miros îl făcu să se clatine. Nici nu putură intra la început în odaie, fiindcă mirosul de putrefacție nu putea fi înfruntat. In cele din urmă, cu batistele la nas, comisarul și vecinii intrară. Se uitară prin toate părțile dar nu văzură nimic. Desfăcură atunci așternutul și într'unul din cele 2 paturi, găsiră între saltea și scândurile patului un cadavru intrat în putrefacție. Pe fața oribil descompusă colcăiau viermii, cari săpaseră în ea găuri adânci. Osul frontal sfărîmat, lăsase să curgă pe podele o șuviță de sânge cuagulat. Cadavrul era atât de descompus, încât nici nu s'a putut ști dacă e al mătușii sau al nepoatei.

La morgă se constată că acest cadavru avea în gură o batistă și că primise crunte lovituri în cap. Se găsi biletul și ciocanul plin de sânge. Autoritățile își dădură îndată seama, că nu e vorba de o sinucidere, ci de o crimă oribilă. Intr'adevăr nimeni nu se poate sinucide cu un ciocan, și nici un cadavru nu se duce singur să se ascundă sub pat.

O NOUA DESCOPERIRE

S'a crezut la început că această crimă fusese săvârșită de Lajos și că tânărul zugrav, din motive necunoscute, își ucisese logodnica, scriind apoi biletul găsit. Dar mirosul persista. Se făcu atunci o nouă cercetare în camera crimei, și abia atunci s'a găsit sub pat un alt cadavru. Fu recunoscut îndată: Ana Kiș. Maruth zărise lumea strânsă în curtea casei și înțelese că cele 2 cadavre fuseseră descoperite. Atunci, fugi, după ce avu grije să-și încaseze unele sume de bani.

Asasinul a fost apoi arestat la Oradea-Mare unde se refugiase.

I. Z.

„Studio Floria Capsali" cursul de copii în aer liber.

Un grup de eleve ale studio-ului Floria Capsali pe stadionul O. N. E. F.

Aci Radio-București

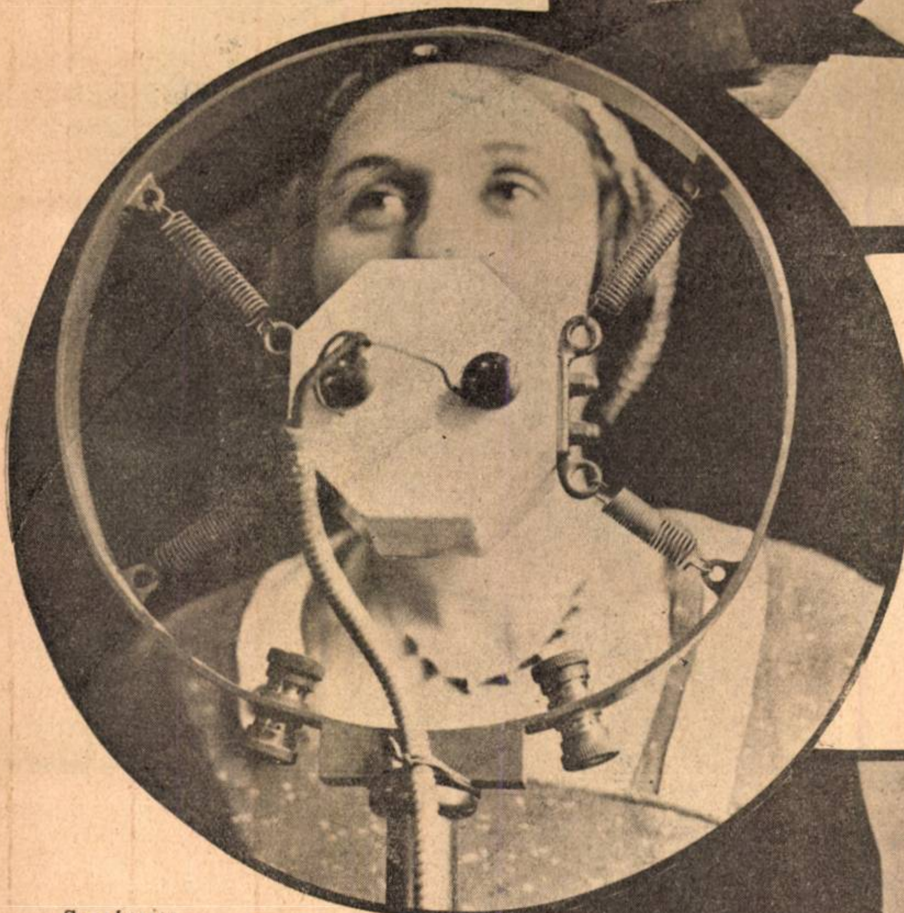
Care din cetitorii noștri, — chiar fără a fi radioamatori, n'a auzit această formulă?

Spusă câteodată de o voce cristalină de femee, altă dată de o voce care pare a fi tranziția între bariton și bas, această formulă nu e altceva decât cartea de vizită a postului nostru.

Toată lumea știe și vorbește astăzi despre radiofonie. Unul se duce acasă ca să asculte radio. Altul, că nu poate dormi, fiindcă vecinul are un aparat de radio; al treilea că nu poate recepționa bine, fiindcă are ca vecin un doctor, care are instalate o serie de aparate electrice.

In cabina crainicului. La lumina unei lămpi cu abat-jour verde, acesta citește programele, știrile și... reclamele. In stânga, *metronomul care bate pauza*

Speakerița

Cuvintele „difuzare", „radio" „transmisiune", „paraziți" și mai ales „clandestini" sunt acum la modă.

Dat fiind însă că acest capitol vast al cunoștințelor omenești nu e de dată prea nouă, foarte puțini cunosc „bucătăria" unei transmisiuni.

E drept că e o zicală veche: *„dacă vrei să mănânci cu poftă, să nu intri în bucătărie și nici să nu ai curiozitatea să întrebi cum a fost preparată mâncarea".*

Se vede că din această pricină toate ziarele și revistele n'au voit până acum să desvăluie publicului cititor, felul cum se face o transmisiune de radio și de unde pornește.

Reportagiul nostru va satisface curiozitatea publicului deoarece îl vom conduce prin citadela radiofoniei românești.

Să pornim!

Strada General Berthelot.

Sunăm la o poartă masivă, severă.

Dar... pardon...

Am greșit. E un internat de călugărițe și am rămas cam jenat când am văzut că în loc de microfoane, apar înaintea ochilor noștri, fecioarele Domnului.

Ne cerem scuze și intrăm alături.

O clădire impozantă, împodobită cu două coarne, unite prin fire subțiri. E antena.

Intrăm printr'o poartă mare de fier și apoi printr'un portal de stil vechi; urcăm câteva trepte și iată-ne în hall-ul societății de radiodifuziune.

Patru uși așezate simetric două câte două, de-o parte și de alta a hall-ului.

In față, o scară care ne conduce sus la creerul instituției, birourile direcțiunei.

Prima ușă din stânga dă în camera cu cele mai multe funcțiuni. Reședința funcționarului cu tot atât de numeroase însărcinări.

Aci lucrează casierul, secretarul concursurilor și examenelor,

Doza electromagnetică

Sus: *Vasilache, şeful electrician „modulează" emisia, privind în studio prin „ochiul de ciclop".*

contrabasistul orchestrei radio, etc. etc., concentraţi în una şi aceeaş persoană.

In această cameră vin să se înscrie şi să aştepte examenul, pretinşii artişti cu şi mai pretinsele calităţi radiogenice. Aci personalul permanent şi componenţii obicinuiţi ai programului vin şi discută — a se citi „bârfesc". Tot aci se achită toate sumele necesare programului şi celorlalte ingrediente şi însfârşit, aci e şi o parte din arhivă.

Această cameră, fără a fi luxos mobilată, fără a fi o galerie de pictură şi fără a poseda alte calităţi excepţionale, e totuş foarte atrăgătoare. Explicaţia e simplă: în ea e casierul şi caseta.

A doua uşă din stânga e camera în care se combină programele. In consecinţă, camera cea mai agitată.

O discuţie asupra programului

Se vede că din aceste considerente, tapetul şi uşile sunt aranjate astfel, încât să amortizeze sgomotele.

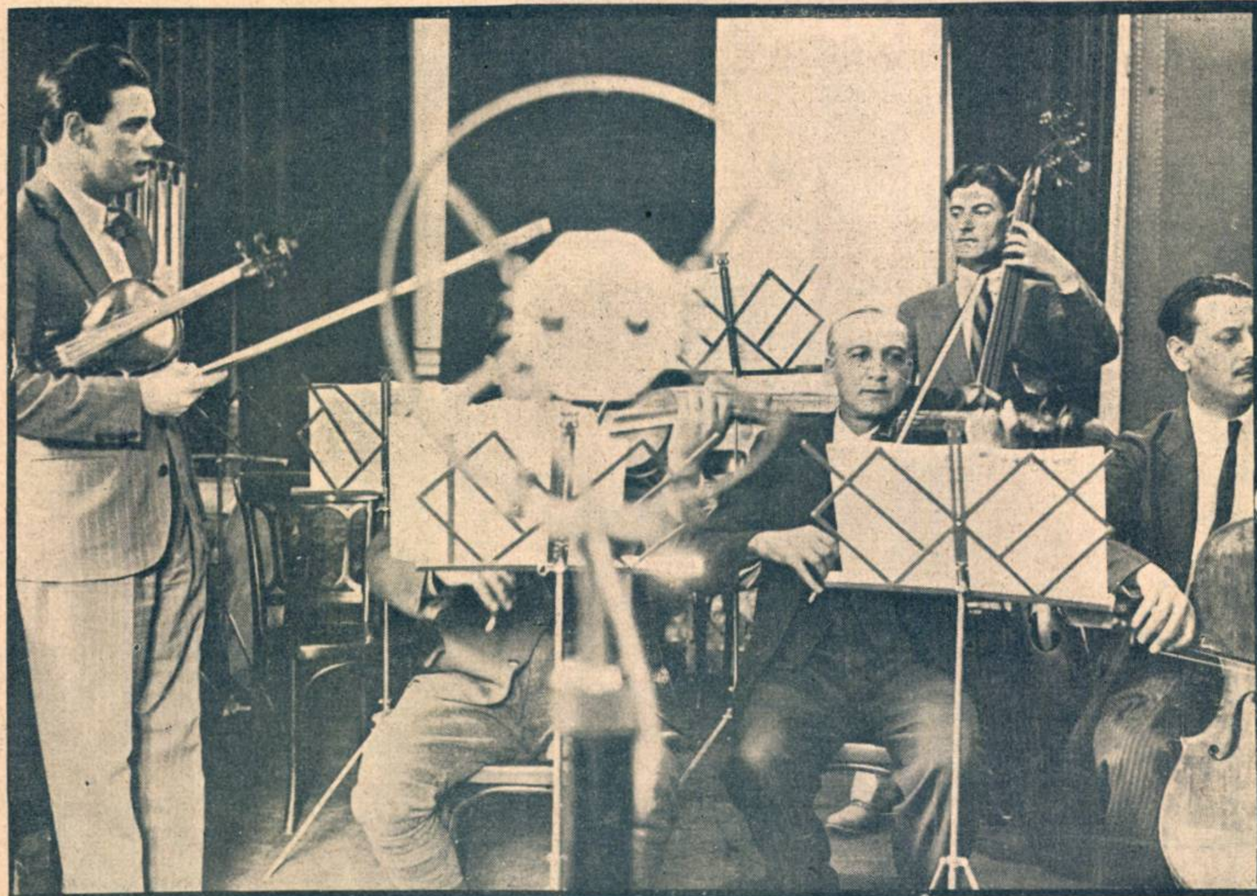
Programele sunt făcute pe o durată mai mare, care variază după timpul disponibil pe care-l au membrii componenţi ai comisiunei însărcinată cu crearea lui.

In orice caz variază între trei până la şase săptămâni şi asta nu de alta, ci din ambiţia de a stabili şi noi un record, poate mondial.

Intretimp, chiar în ultimul moment, se fac revizuiri.

Astfel, ca printr'o sinistră farsă, conferenţiarul se transformă în primadonă, pianistul cântă din fluer şi tenorul vorbeşte despre „teoria longevităţii".

Dar românul e ertător din fire şi radiofonia, în serile de ciudate metamorfoze, se bucură de marele avantaj, că transmite programul dela distanţă. Apropierea nu i-ar fi poate nici plăcută şi nici prielnică.

Să trecem mai departe.

Prima uşă din dreapta e studioul.

E cum s'ar zice cuptorul, în care se coace pâinea şi apoi staţiunea de emisiune Otopeni face oficiul de gheretă, prin undele-vehicule, care transportă „fabricatele" la domiciliu.

Camera e spaţioasă şi tapetată cu draperii groase de catifea, de culoarea lăcustelor (sunt doar la modă!)

Lângă peretele opus intrării e microfonul.

Ce este microfonul? Sau cine este?

Un domn înalt sau scund, după cum impune capriciul audiţiei.

Are un cap enorm, în comparaţie corpul. E un fel de copil rachitic, fără ochi, gură şi nas ci doar cu urechi. (Se spune că inventatorii — părinţii lui — ar vrea să-i dăruiască şi ochi).

E mizantrop şi foarte indiscret. Şi din această cauză comite multe posne.

(Continuare în pag. 28)

Stânga: *Orchestra Moţoi fotografiată prin microfon, în timpul unui concert, în studioul din str. G-ral Berthelot*

FEMEI BANDITE

LOMBROSO, celebrul criminolog italian, susținea că în genere femeia e incapabilă de crimă, de violență, că nu poate comite astfel de acte, decât în momente de pasiune, dar că în nici un caz nu posedă sângele rece al premeditării.

Până mai acum câtva timp, lumea declasaților părea să corespundă în totul acestei teorii plauzibile. Câteva excepții faimoase, ca Sophia Lynos și „Chicago May" care ajunseseră să conducă bande întregi, nu făceau decât să confirme regula de mai sus. Motivele erau prea bine cunoscute. Nu se știe oare că femeile sunt impresionabile? Că-și pierd capul în momente de cumpănă și că n'au tăria cruzimei? Principalul motiv era însă, că odată cu femeile, ar fi intrat în bandă un val de sentimentalitate cu tot cortegiul său de gelozii și desbinări.

Intretimp însă lucrurile s'au schimbat. Nu numai că femeile iau parte activă la atacuri, dar au dovedit adesea inițiativă și sânge rece, conducând chiar operațiile. Dar, nu e numai atât; s'a descoperit chiar un mare număr de femei, care lucrau singure, cum s'ar spune pe cont propriu și ceeace-i mai interesant, aceste femei sunt în majoritatea cazurilor tinere și tot atât de însetate de sânge, ca și bărbații.

Una din cele mai obicinuite lovituri ale acestor tâlhari feminini, este atacul automobilelor. Seara, la ora ieșirii dela teatre, fac semn unui șofeur, se urcă în taxi și-i dau o adresă spre periferie. Ajungând într'un loc mai izolat, șofeurul simte o atingere rece în ceafă. Pasagera îi ordonă să oprească și să coboare din mașină. Când conducătorul s'a executat, îl scotocește, luând toți banii pe care-i găsește asupra lui dispărând apoi.

Sally Scott, alias Dorcas Bacon din Detroit, o tânără guvernantă, în vârstă de 18 ani, foarte drăguță, de o aparență blajină, se afla până mai acum câteva săptămâni în serviciul uneia din cele mai bogate familii din Grosse Point. Găsind anostă această viață, apucă panta tâlhăriei, care-i permitea, — după socotelile ei, — să facă în scurt timp o avere considerabilă. Ambițioasă și dornică de independență, Sally hotărî să lucreze singură, fără a intra în vre-o bandă, fără a se gândi să facă vre-o ucenicie.

Își procură un pistol și porni după aventuri.

Un bărbat de aparență viguroasă o invită să facă o plimbare cu el, într'un roadster. Străinul nu intenționa decât o mică petrecere. Dar ea îi expuse planurile sale și-l convinse s'o întovărășească. Fără a pierde o clipă, se puseră pe lucru.

— Am luat-o în jos pe Jefferson Avenue" declara ea mai târziu, „până când am ajuns în dreptul drogheriei, unde am dat prima mea lovitură. Am câștigat fără nici o trudă 25 de dolari și în noaptea următoare am făcut o a doua tâlhărie. Am poruncit oamenilor să ridice mâinile și după ce-am golit tejgheaua, am tras două focuri în aer, retrăgându-mă. Tovarășul meu era atât de îngrozit de toate astea, încât refuză să meargă mai departe. Mă despărții deci de el și porni către un restaurant, în josul străzii, unde terorizând chelnerii, am luat tot ce-am găsit în cassă".

Sally Scott

Lipsa de experiență i a fost fatală: aceste atacuri date la intervale atât de scurte, necesitau o îndelungată pauză. Personalul drogheriei dăduse intretimp o amănunțită descriere a tinerei fete. Mașinile poliției numite „scout cruisers" mișunau prin oraș în căutarea ei și pe când părăsia restaurantul, una din ele îi ieși înainte. Sally căută să se refugieze pe o stradă laterală, dar a fost prinsă.

La poliție, se văzu că purta pe sub mantoul de blană o cămașe bărbătească, cu mânecile suflecate și o fustă scurtă de stofă. Pe brațul drept era tatuat un șarpe, deasupra căruia se aflau vorbele „The godless girl" (fata fără Dumnezeu). Pe brațul drept tatuajul reprezenta un craniu și un pumnal, cu frumoasa deviză: „Moartea înaintea necinstei". Poliția ceru prizonierei să explice sensul acestor originale podoabe.

— „N'am avut niciodată o ființă iubită în apropierea mea", spuse ea, „și nu cred în Dumnezeu. Părinții mei au divorțat pe când eu eram foarte mică, așa că n'am avut niciodată un cămin. Iubiam totuș oamenii și doriam să le fiu utilă. Visam să mă căsătoresc cu un paralitic, numai spre a avea cui să mă dedic. Dar la vârsta de 16 ani un individ își bătu joc de tot ce aveam mai frumos în suflet și de atunci, m'am hotărît să nu mă mai mărit niciodată".

Nenorocirea fetei fără Dumnezeu a fost că nu făcea parte din nici o bandă, care să-i vină în'ajutor. Dar după executarea pedepsei, care variază între 2 și 10 ani închisoare, va fi deplin experimentată, deci, un prețios complice pentru orice bandă, oricât de pretențioasă.

Versiunea că femeile nu pot suferi spectacolul torturei s'a dovedit inexactă, nu de mult, când două din ele au asistat la prădarea și schingiuirea unui dentist, anume Edmund Bigall. Puțin după miezul nopții, pe când acesta—venind din oraș cu soția și soacra sa, — băga mașina în garaj, un bandit sări de după un tufiș și alți doi dintr'un automobil, ce se afla de cealaltă parte a străzii. Poruncira celor trei să intre în casă și să aprindă luminile.

La un moment dat, se auzi soneria dela intrare. Unul din banditi deschise ușa și două tinere fete apărură. Dădură drumul aparatului de radio și în sunete de jazz, dr. Bigall fu buzunărit cu minuțiozitate: i se luă suma de 48 dollari și un inel. Una din femei văzând o brățară de diamante pe brațul soției sale, o smulse, gătindu-se cu ea. Apoi intrară în dormitor, unde luară ciorapii și rochiile d-nei Bigall.

Intre timp dentistul refuzând să arate unde se aflau banii și alte lucruri de preț, una din bandite închise pe soția și pe soacră într'una din odăile de sus ale apartamentului, iar ceilalți îi scoaseră ciorapii și ghetele. Spre a-l face să vorbească, îi aplicară vârfurile fierbinți ale țigaretelor, pe tălpile goale. Cum prin contactul cu carnea pârjolită, țigaretele amenințau să se stingă, bandiții le treceau complicei lor, care apucându-le între buzele carminate, aspira cu putere fumul, reînsuflețindu-le.

Departe de a leșina sau de a țipa la vederea torturei, fetele se amuzau grozav pe socoteala victimei, care cu fața schimonosită de durere, făcea sforțări supraomenești pentru a-și înăbuși vaietele, nevrând să-și sperie soția. In cele din urmă, dentistul reuși să se ridice și apucă receptorul telefonului. Bandiții isbucniră în râs, căci avuseseră grija să taie firele. D-rul Bigall profită de acest moment, pentru a sări pe fereastră. Urmărit de gloanțe, ajunse într'o casă învecinată, de unde anunță poliția. Intretimp însă, bandiții dispăruseră.

O altă eroină de acest gen e Anita del Vallee, în vârstă de 19 ani. Lucră câtva timp prin Texas cu un bandit reputat, anume James Little, până în clipa când poliția îl scoase din circulație, pentru o bucată de vreme. Anita începu atunci să opereze singură. Găsind că bărbații nu erau tocmai înclinați să ia o femee bandit în serios, se îmbrăcă bărbătește și fură luni dearândul considerabile sume de bani. Apoi a fost prinsă și ea; nu printr'o greșală de tehnică, ci datorită perspicacității unui polițist, prin mâna căruia mai trecuse cu ocazia unei razii și care cu toată travestirea ei, o recunoscu.

Margareta Bayne o adorabilă fetiță din Chicago; dând un atac într'un magasin, a fost atât de fraoată de ridicolul fețelor îngrozite ale celor ce se pomeniseră la un moment dat cu revolverul sub nas, încât isbucni în râs. Goli tejgheaua și se retrase, scuturată de hohote. Era un râs ciudat, pe care victimile sale nu putură să-l uite și-l imitară când istorisiră aventura la poliție.

Vesela Margareta continuă să prade și să râdă, până într'o noapte, când în drum spre casă, un polițist observă amabil că la acea oră strada era periculoasă pentru o fată atât de tânără și de drăguță ca ea. Vorbele astea părură atât pe caraghioase femeii bandit, încât iszucni în caracteristicul său râs. Polițistul crezu că recunoaște râsul care-i fusese descris în atâtea rânduri și o arestă.

Alice la Fevre, originară din Long Beach, California, era atât de mândră de infracțiunile sale, încât ținea un jurnal, în care povestia amănunțit fiecare ispravă. Acest jurnal i-a fost însă fatal.

Își inaugură cariera, îmbătând doi tineri bandiți, cărora le fură uneltele necesare, un pistol și o lanternă. In al doilea rând, îi trebuia un automobil și natural, și-l procură pe aceeaș cale. Apoi cum era și de așteptat, prădă un depozit de benzină și trecu pe aci la o droguerie. Iată însă că poliția găsindu-i jurnalul, puse capăt febrilei sale activități.

Nu mică a fost surpriza și oroarea poliției din Denver — Colorado, când află că în oraș fucționa o școală a crimei. Făcând o descindere la acest institut, găsiră în fruntea lui o femee, anume Miss Jackie Bayne. Ar fi putut educa încă multă vreme tineretul în această direcție, dacă unul dintre elevi, — pe care ea îl găsise foarte puțin dotat pentru această carieră și-l eliminase dela cursuri, n'ar fi desvăluit totul poliției drept răsbunare.

ASEW, TRADATORUL

ROMAN DE FRANZ LARWIN

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Asew, un tânăr student din Rostow-Don, după ce delapidează o sumă de bani, pleacă în Germania la studii. Acolo îşi ia diploma de inginer, pătrunde în cercurile revoluţionarilor ruşi, pe cari îi trădează, devenind unul din cei mai abili spioni ai poliţiei ruse.

Asew propuse acum formarea unei organizaţii de luptă: trebuiau să se găsească oameni, cari să ştie cum să manipuleze cu bombele şi cari să aibă curajul de a le asvârli în trăsurile oamenilor mari de stat, chiar în prezenţa agenţilor poliţiei.

Pentru organizarea acestei trupe, Gerschuni era cel mai indicat. Asew ştia că Gerschuni e întotdeauna de acord cu dânsul, şi că tot ce-i va ordona să facă, va duce la bun sfârşit.

Această nouă organizaţie trebuia să fie introdusă cu o faptă mare, fapt care să dea apoi curaj tuturor membrilor acestei trupe. Se plănuiau două atentate, care n'aveau altceva ca scop, decât să demonstreze tovarăşilor, că există o putere care-i influenţează pe toţi şi că nu trebue să existe decât **o singură voinţă.** Jertfele au fost alese cu foarte multă precauţiune.

Prima trebuia să fie Sipjagin. Acesta era un ministru foarte iubit de ţar; în anii 1899 şi 1900, a înnăbuşit multe mişcări şi demonstraţii studenţeşti. Celebrele lui vorbe „Voi inéca tot Petersburgul in sânge", a avut mare răsunet în populaţie. Şi acestea au influenţat mult la înnăbuşirea revoltelor studenţeşti.

Asasinul lui Sipjagin urma să fie un tânăr student de 20 ani, un anume Stepan Balmaschew din Kiew. Asew porunci atentatorului să plece singur spre locul atentatului, ca în cazul când va fi prins de poliţie, să devină martirul şi exemplul de curaj, care să îmbărbăteze apoi pe ceilalţi tovarăşi din această organizaţie de luptă.

Deghizat în ofiţer, Balmaschew cobori dintr'o trăsură, în ziua de 2 Aprilie 1902, în faţa palatului Marinski. Ofiţerul aghiotant îl pofti în sala de aşteptare şi-l rugă să aştepte acolo pe ministrul de interne, Sipjagin. Nimănui nu i se păru curios, că acest tânăr afirma, că vine cu o misiune din partea Marelui Duce Serge.

Sipjagin, de bună credinţă, păşi spre tânărul ofiţer, pe care-l luă drept curierul Ducelui Serge. Se miră totuş că Marele Duce i-ar putea trimite ordine, când ştia prea bine că legăturile de prietenie între el şi unchiul ţarului, sunt din cele mai reci.

Când ministrul se apropie la doi paşi Balmaschew scoase cu îndemânare revolverul şi trase mai multe focuri de revolver asupra lui. Ministrul fu doborât şi câteva minute mai târziu muri.

După săvârşirea atentatului, Asew şi Gerschuni îşi dădură seama că nu s'au înşelat, când au acordat atâta încredere tânărului Balmaschew. Dânsul avu o purtare impecabilă.

Foarte multă influenţă au avut şi vorbele lui rostite în timpul judecăţii, când a fost întrebat dacă a avut complici:

— „Complicii mei sunt regenţii; ţarul e capul lor! Merită toţi să fie aşezaţi cu mine pe banca acuzării!"

Balmaschew a fost condamnat la moarte. In urma rugăminţilor revoluţionarilor, i s'a făcut favoarea de a fi lăsat să se sinucidă.

Asew era satisfăcut de răspunsul pe care i-l dădu Balmaschew, imediat după proces:

— „Mi-e mult mai greu să mă spânzur, decât să mor!"

In ziua de 3 Mai, la ora 5 dimineaţă, Balmaschew a fost executat în vestita închisoare Schlüsselburg.

* * *

Revoluţionarii socialişti trebuiau să fie satisfăcuţi. Aveau însfârşit tot ce doriau: un conducător aspru şi temut de toţi. Asew credea că era timpul să mai înştiinţeze poliţia din Petersburg despre isprăvile revoluţionarilor. Ca a doua victimă, dânsul desemnă pe procuratorul sfântului Sinod, un anume Pobjedonoszew. Nici un rus nu-l putea suferi. Se trase la sorţi, cari căzură pe doi ofiţeri de artilerie. Krafft şi Melnikow. Aceştia urmau să asasineze pe Pobjedonoszew în timpul când mergea după carul funebru al ministrului Sipjagin.

Asew a fost vreme îndelungată numai revoluţionar; acum se transformă, pentru puţin timp în agent secret. Dânsul informă poliţia despre atentatul plănuit contra lui Pobjedonoszew, şi desemnă pe Gerschuni, drept acel care a plănuit acest lucru.

I-a apus însfârşit steaua lui Gerschuni. Popularitatea lui printre tovarăşi, a început să-l plictisească pe Asew. Acesta, fără să mediteze mult, trădă şi numele celor doi, cari urmau să făptuiască atentatul şi astfel Krafft şi Melnikow au fost arestaţi. Poliţia avu în vedere însă reaua impresie şi agitaţiile ce aveau să urmeze în urma arestării lui Gerschuni şi o amână. Trădătorului nu-i convenia de loc acest lucru; dânsul ar fi fost bucuros să termine odată cu acel „păcătos de Gerschuni", cum îl numia el, căci începuse să-l plictisească.

Până acum n'au existat încă neplăceri între Asew şi poliţie. Toţi lucrau în concordanţă şi tindeau la acelaş ţel. Atât timp cât Asew spiona un partid revoluţionar, poliţia părea că nici nu ştie de aceasta şi numai după ce dânsul preda această afacere agenţilor inferiori, ea părea că atunci abea s'a sesizat de mişcarea lor. Şi nici atunci nu aresta pe cel trădat, ci pe unul din cercul său. Acesta era interogat, i se făceau perchezitii acasă, era somat să mărturisească cine sunt

complicii lui şi numai după câteva luni dela aceasta era arestat adevăratul inculpat.

Cu acest procedeu, social-revoluţionarii erau convinşi că numai în urma declaraţiilor celui arestat întâi, s'a dat de urma adevăratului inculpat, dar că în fond poliţia secretă nu face doi bani şi că n'ar fi niciodată în stare să nimerească dela început pe vinovaţi. Ei îşi închipuiau că poliţia avea numai noroc, atunci când putea să aresteze pe unul din principalii lor conducători.

Din timp în timp, Asew avea grijă să cheme pe câte unul din tovarăşii săi şi să-i şoptească discret la ureche:

— „Bagă de seamă, dragul meu, ştiu că eşti supravegheat de poliţie"!

Revoluţionarii îl socotiau pe Asew, drept cel mai bine informat om din Rusia.

IV

ASEW SE DEBARASEAZA DE GERSCHUNI

Fără să ştie, Gerschuni îi făcea mult rău lui Asew. Se amesteca în toate planurile lui, inspecta şi spiona ordinele date de el, într'un cuvânt se amesteca în lucrurile pe care Asew voia să le înfăptuiască singur.

În timpul celor povestite de noi în capitolul trecut, Gerschuni făcu un nou plan de luptă, care încurcă foarte mult pe Asew în planurile sale. Generalul Conte Obolenski, guvernatorul Charkow-ului, a biciuit mai mulţi ţărani în urma revoltelor ţărăneşti. Gerschuni a decis moartea acestuia şi a şi plănuit cum să scape de el: prin focuri de revolver trase de un singur tovarăş.

Acum Asew era într'o mare dilemă. Să lase să se comită acest atentat, fără să înştiinţeze poliţia şi-ar fi pierdut renumele de agent bine informat, să divulge secretul, ar fi putut fi bănuit de tovarăşi, căci de astă dată cercul care ştia despre acest atentat, era foarte restrâns.

În această situaţie penibilă, Asew se decide să ia pe cei doi tovarăşi ai săi şi să le atragă atenţia că sunt urmăriţi de poliţie, astfel ca cei doi rivali să se bucure unul de nereuşita celuilalt.

Cu multă vreme înainte de aceasta îşi dăduse Asew seama că Gerschuni e o primejdie pentru dânsul. În lupta pentru câştigarea cât mai multor adepţi ai ideilor lor, Gerschuni era învingătorul; şi apoi Asew găsia că dela un timp Gerschuni începuse să-l împiedice să joace rolul său dublu. Trădătorul aştepta nerăbdător ocazia să se debaraseze de acest tovarăş periculos. La început dânsul procedă calm, sistematic, aşa cum era natural să lucreze un om cu nervi de oţel ca al lui, la sfârşit însă nu mai avu răbdarea necesară să procedeze cu chibzuinţă. După ce dânsul — credincios vechei metode — dădu pe mâna poliţiei pe o adeptă a lui Gerschuni, împreună cu secţia pe care dânsa o conducea, se pretă la ceva nechibzuit, la o acţiune prostească, care-l duse şi pe el aproape la pieire.

Înainte de înfăptuirea atentatului contra lui Obolenski, Gerschuni vroia să mai înlăture şi pe generalul Bogdanowitsch, care în urma unei greve a lucrătorlor mineri din Slatoust (Munţii Urali), a ordonat să se tragă focuri de puşcă şi revolver asupra lor. Aceasta era deajuns ca să-l facă pe Gerschuni să scape întregul popor rus de acest nemernic. Asew era iar contrariat; acest atentat răsturna iar planurile sale. Nu-i rămase altceva de făcut, decât să divulge poliţiei secrete numele atentatorilor. Şi aceşti doi sunt arestaţi. Gerschuni însă nu se dă bătut, se serveşte de doi revoluţionari abia intraţi în partid, şi pleacă singur cu ei la Slatoust, ca să veghieze asupra lor, ca atentatul să reuşească.

Asew era sigur că ştie bine data când urma să fie asasinat generalul Bogdanowitsch. Dânsul aşteaptă ca Gerschuni să ajungă cu cei doi tovarăşi la Slatoust şi imediat dădu pe mâna poliţiei pe cei doi atentatori. Poliţia trimise un agent în acele locuri, însă încă în timpul când acesta se mai află în tren, la Ufa, se petrecură următoarele:

Generalul Bogdanovitsch plecă seara să se plimbe în parcul oraşului şi într'o alee întunecată îi eşi cineva înainte, împuşcându-l mortal.

Atraşi de sgomotul bubuiturii, câţiva trecători se apropiară, însă găsiră numai pe general, zăcând într'o băltoacă de sânge. Lângă cadavru găsiră un bilet cu următorul conţinut: „**Condamnare la moarte a ucigaşului din Slatoust**" şi semnat „**Organizaţia de război**".

Cu toate că toţi cercetară boschetele şi aleele învecinate, nu putură să dea de urma atentatorului. Asew află imediat de reuşita atentatului şi află şi amănuntele fugei plănuite de Gerschuni. Printr'o telegramă dânsul înştiinţă pe agentul Mednikow, că Gerschuni pleacă spre Kiew şi că s'a instituit un premiu de zece mii de ruble, pentru prinderea lui.

Probabil că Gerschuni simţise că ar fi urmărit de poliţie, căci coborî din tren înainte cu o staţie de Kiew. Aceasta însă nu-i mai ajuta la nimic. Dealungul întregei linii ferate ce ducea spre Kiew, erau postaţi agenţii lui Mednikow. Imediat ce Gerschuni cobori din tren, fu arestat.

Gerschuni îşi dădu seama că e victima unei trădări, cu atât mai mult cu cât era sigur că agenţii nici nu-i cunoşteau numele. Şase zile după atentat nu fusese urmărit şi tocmai în ziua a şaptea, când cobora din tren într'o staţie neînsemnată, din drumul Kiew-ului, a fost arestat: era sigur că fusese denunţat.

Viteazul Gerschuni trebui să plece capul în faţa trădătorului Asew. Dânsul s'a purtat vitejeşte în faţa consiliului de război, care l-a judecat; s'a purtat astfel, încât a inspirat admiraţie şi duşmanilor săi. El a fost condamnat la moarte, apoi i se micşoră pedeapsa şi fu trimis în Siberia, ca să-şi ispăşească vina cu 25 ani muncă silnică.

Cel din urmă obstacol în calea spre mărire a lui Asew, era înlăturat: el ajunse comandantul tuturor organizaţiilor revoluţionare ruse. Acum putea să înceapă jocul cel mare.

Asew plecă spre Petersburg, ca să reorganizeze partidele social-revoluţionare. Era foarte greu de ghicit, dacă în Asew nu se găsia şi un sentiment de dragoste faţă de acest partid, care-l îndemna să-l organizeze atât de inteligent şi cu atâta pricepere. Asew, care făptuise atâtea până acum, scrise următoarele soţiei sale:

(Va urma)

Aici Radio-București

(Urmare din pag. 24)

Uită extrem de rapid, din cauza indiscreției. Imediat împrăștie ce a auzit și o secundă mai târziu nu știe ce a recepționat. Urăște singurătatea și îi place să se etaleze ca o cucoană în „ziua modei", la Băneasa.

La început era greoi, ca un proprietar gras. Acum de când e modernă silueta, a devenit mai vioi și se deplasează — din curiozitate și din frica de a nu se îngrășa, — acolo unde au loc festivitățile cele mai importante, sau muzica cea mai bună.

Tovarășii lui: în studio, scaune, pupitre și două piane. In călătorie: *Vasilache* (șeful electrician al postului).

Incă ceva: pe peretele de lângă microfon, e un tablou, care atârnă ca sabia lui Damocles, cu inscripții imperative, „Mai tare", „mai aproape", „termină", „atenție", etc. In peretele din stânga este practicat un geam mic dublu, ochiul de ciclop al șefului mecanic.

In sfârșit ușa a doua din dreapta dă în centrul nervos al instituției și în biroul reclamei.

Această cameră a fost segmentată în două. E camera în care sunt aparatele de control, căreia i s'a furat o porțiune cu ajutorul unor pereți de scândură, căptușiți și ei — nu de alta, dar ca să fie în notă — și care formează cabina speaker-ului, reședința conferențiarilor și celula de supliciu a candidaților la diferitele examene.

Din această cabină, cu ajutorul domnului Microfon postul nostru își strigă identitatea, dă programul, revarsă potop de conferințe, garnisite cu reclame, dă ora exactă, lovind într'o tingire care se numește gong și înfârșit din această cameră pornește și țăcănitul metronomului, care a făcut atâtea victime.

Să revenim acum la camera numită de noi centrul nervos.

E plină cu aparatele de tot felul, cu formele și mărimile cele mai variate.

Camera aceasta are ceva asemănător cu o hidră. Zeci de fire, fișe diferite se întind dela un aparat la celălalt, încolăcindu-se și înfârșit cablul care duce la postul Otopeni, pune tuturor capac.

Tot aici e și patefonul ,adică triplul patefon.

Acesta e aparatul care completează vidurile programului, spre necazul artiștilor și conferențiarilor.

In afară de „muzică ușoară", cu ajutorul acestui aparat se transmit și opere.

Chestiunea e foarte enervantă pentru maestrul electrician și iată de ce:

Sunt două serii de plăci, care se utilizează într'o transmisiune și asta pentruca schimbarea să fie cât mai rapidă.

Primele două talgere ale triplului patefon electric ,au aceeaș mișcare de rotație.

Plăcile sunt așezate pe talgere și sărmanul Vasilache aplecat deasupra lor, ca și când ar urmări cine știe ce combinație chimică, pândește momentul când se termină prima placă, pentru a pune în funcțiune al doilea talger.

Fără acest sistem și fără atențiunea încordată a maestrului electrician, pauzele dintre diferitele scene ale operei s'ar succede prea des și s'ar întâmpla chiar, ca în mijlocul unei declarații de dragoste pasionată, făcută de tenor primadonei, să fie întrerupt în momentele cele mai fericite...

Cum se face o transmisie?

Cu jumătate de oră înainte de a începe emisiunea, șeful electrician caută să anunțe și mai ales s'o convingă pe duduia sau domnul crainic să-și ia postul în primire.

Deschide curentul, învârte nu știu câți condensatori la aparate și cu cinci minute înainte de a începe emisiunea, dă drumul instrumentului de tortură, care pornește să țăcăne exasperant.

Postul din strada General Berthelot, pe care vi-l descriu, — e în legătură cu postul dela Otopeni, printr'un cablu subteran, de treisprezece kilometri lungime.

Microfonul, după cum am spus, indiscret, prinde sunetul și șoptește cablului ce a auzit.

Cablul din condescendență pentru microfon, duce șoapta mai departe până la stațiunea de amplificare.

Aci, sărmana șoaptă e trecută prin zeci de aparate, modulată, amplificată, și apoi amețită încă, e ridicată deodată pe antenă și asvârlită cu ajutorul unei scântei în spațiu.

Undelor electrice li se fac milă de ea, fără să-și dea seama că-i fac un rău, și o iau în brațe.

Dar n'apucă bine să călătorească puțin, că undițele amatorilor, o prind și o coboară în aparatele cu un număr diferit de urechi electrice pentru a o servi auditorilor.

Pescuitul acestor șoapte purtate de unde, e permis numai cu o autorizație specială, are însă avantajul că n'are epoci când e prohibit.

Ca la toate lucrurile însă, care sunt permise numai cu autorizații, au apărut imediat contrabandiștii, cari în limbajul poștalo-radiofonic, se numesc clandestini.

Să continuăm însă cu descrierea unei transmisiuni.

Așa dar, aparatul-metronom, țăcăne. Când ceasul potrivit după serviciul meteorologic arată orele patru, crainica sau crainicul îl strangulează și începe:

— „Atențiune! Aci radio București.... Orchestra cutare va executa...."

După ce a făcut cunoscut amatorilor cu cine au de-aface și cine îi va distra, părăsește mulțumită cabina și orchestra din studio stă pregătită cu ochii ațintiți la tablou-Damocles, care le indică succesiv:

— „Atențiune".
— „Tăcere".
— „Incepeți".

Dar sărmanii oameni nu-s lăsați în pace nici în timpul cât cântă.

Și atunci ei sunt obligați să se uite cu coada ochiului la teribilul tablou, care din când în când, le indică: „Mai tare," „Mai încet", etc.

Bineînțeles că vara, executanții stau în cămăși, părăsind smoking-urile impecabile în care-i crede îmbrăcați amatorii.

Interesant e când se difuzează o piesă, o revistă sau o operă din studio.

Artiștii și artistele, cocoțați pe scaune, mese sau chiar pe pian, cu rolurile în mână, rostesc replicele, făcând gesturi largi, ca și când ar fi pe scenă.

Regisorul privește prin ochiul de ciclop fixat în perete și când se produce vre-un lapsus, se apucă cu mâinile de păr și face semne disperate.

Șeful electrician îl întreabă calm ce vrea și apoi cu un simplu buton, prin tablou, le aruncă insulta regisorului, transformată într'un ordin decent.

Dar microfonul, după cum am spus, și-a luat obiceiul dela un timp să hoinărească. Atunci lucrul devine mai interesant. Impreună cu alte rude apropiate, tot de neam electric, Vasilache, șeful electrician îl ia, purtându-l cu o gingășie de mamă și-l transportă cu mașina „la fața locului". Aci se mai stabilesc și două fire telefonice, fie directe, cu societatea de radiodifuziune, fie prin intermediul poștei. Bineînțeles că voiajurile microfonului depind de aceste fire și în consecință de onorata poștă.

Odată instalat, microfonul stă la pândă și transmite tot ce aude.

Tipul e foarte mândru și nu se pleacă nici în fața capetelor încoronate, nici în fața miniștrilor.

Dumnezeu l-a pedepsit însă recent și i-a stricat petrecerea, pornind asupra lui potop de ploaie, la Băneasa, la meetingul de aviație.

Amărît, s'a înapoiat acasă, a mai recepționat puțină vreme, cele petrecute în studio, apoi plictisit, s'a rugat de domnul crainic, să-l lase în pace, căci a prins guturai. Crainicul, băiat bun, i-a satisfăcut dorința și cu un glas de stentor, a rostit din cabina-i minunată:

„Emisiunea s'a terminat".

SANDU B. FLOREA

In vechiul Egipt

Mult timp figura neagră a reginei Nofrit, soţia faraonului Ahmosis I — care apare în mai toate frescele din mormântul ei, a stârnit uimirea egiptologilor. S'a crezut la început că era fiica vre-unui rege etiopian sau nubian şi că Ahmosis se căsătorise cu ea pentru cimentarea alianţei sale cu aceste ţări.

Acum însă, s'a descoperit că Nofrit are în picturi faţa neagră, din cauza că după moarte a fost ridicată la rangul de divinitate. In fond tenul ei era de un delicat măsliniu. Principalul motiv pentru care preoţimea egipteană o făcut din ea o zeiţă a fost remarcabilul exemplu pe care l-a dat supuşilor săi, prin veneraţia animalelor sacre, dintre care unele erau privite ca divinităţi iar altele ca embleme doar ale unor zei. Unele din divinităţile egiptene erau întotdeauna reprezentate în picturi cu figura neagră sau albastră. Regina Nofrit a avut deci parte de cea mai mare onoare în clipa când preoţimea se decise să-i atribue în fresce o faţă de catran.

Reproducem aci un tablou găsit în mormânt, reprezentând pe regină lângă soţul său.

Bărbaţii ce se plâng că soţiile lor risipesc prea mult timp şi afecţie pentru pisici, ar trebui să se felicite că nu s'au născut în vechiul Egipt. La moartea unei pisici, întreaga familie era obligată să-şi radă sprâncenele, în semn de doliu. In ziua aceea nu se mânca: Hrana era considerată sacră de egipteni.

Populaţia ar fi putut fără îndoială, să evite toate aceste neplăceri, refuzând pur şi simplu să ţină pisici, dar aceasta era o datorie religioasă, greu de ocolit. Pisicile, după cum se ştie, se înmulţesc foarte repede şi uciderea intenţionată a acestor animale, era pedepsită cu moartea. Şi chiar când o pisică era omorîtă fără voie, cel care avusese nenorocirea s'o facă, risca să fie linşat de mulţime şi trebuia să dovedească preoţilor, că fără voie ucisese. Când cineva da peste o pisică moartă, rămânea la o oarecare depărtare şi striga după ajutor; văicărindu-se şi plângând, spunea tuturor că o găsise neinsufleţită că în nici un caz nu-i cauzase moartea şi se considera fericit dacă i se da crezare.

Desigur, problema surplusului de pisici trebuia rezolvată într'un fel; astfel erau temple în care trăiau sute de pisici, hrănite de credincioşi şi întreţinute din donaţii şi impozite. Regina Nofrit, — după cum spun textele din mormântul său, — a înzestrat un mare număr din aceste sanctuare şi probabil, sprâncenele sale n'au avut nici odată timpul să crească.

Dar pisicile nu erau singurele animale sacre care făceau preocuparea acestei regine. Mai erau duzini de alte specii, păsări, şerpi şi chiar insecte, care treceau drept sfinte.

Câinele era venerat la Theba, fiind identificat cu zeul Anubis, care avea capul de şacal şi conducea sufletele morţilor la marele zeu Osiris. Era hrănit cu tot ce se găsia mai bun în casă, iar la moarte i se făceau funerarii pompoase. Intreaga familie îşi rădea capul, în semn de doliu. Ca şi în cazul pisicii, în ziua aceea nu se mânca, hrana devenind sacră.

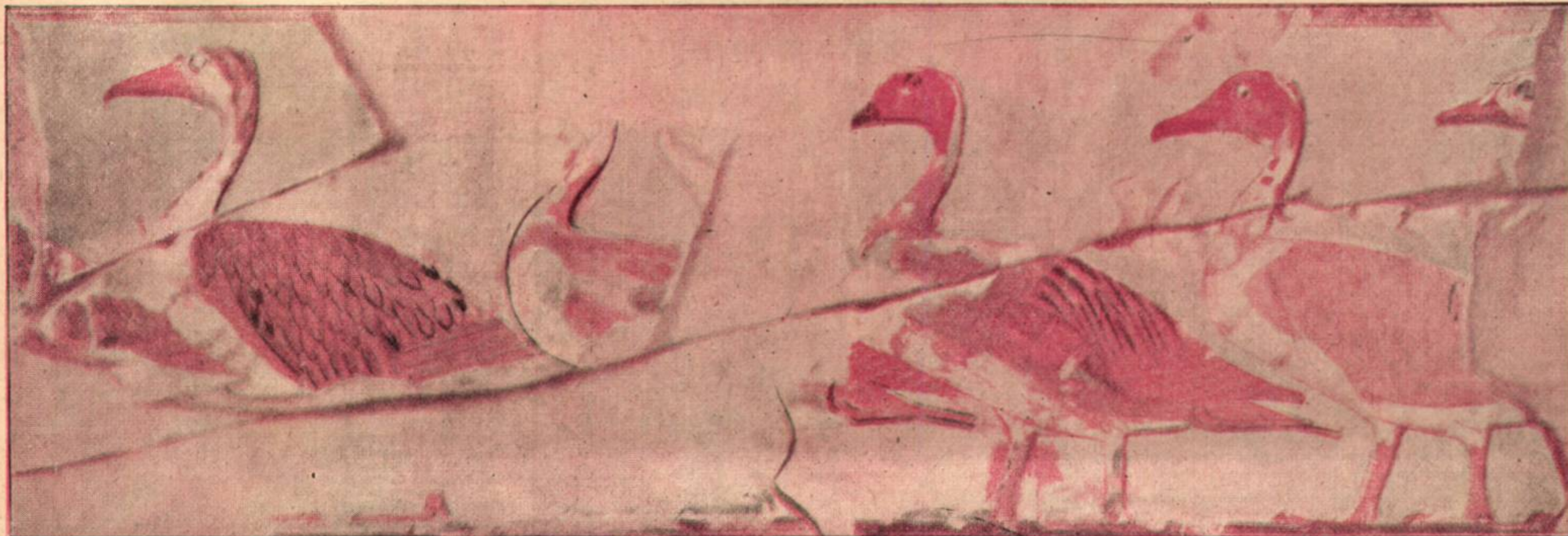
In epoci de foamete, mulţi cădeau în canibalism, dar nimeni nu îndrăsnea să mănânce carne de câine sau de pisică.

Aveau totuş un mod destul de bizar de a se debarasa când şi când de surplusul animalelor sacre. In epoci de secetă, ciumă sau altă calamitate, animalele acestea erau învinuite că lăsaseră nenorocirile să se abată asupra ţinutului. Preoţii alegeau un mare număr din aceste animale, le închideau la întuneric într'un templu; întâi căutau să trateze cu ele, apoi încercau să le sperie cu ameninţări şi apoi dacă epidemia sau foametea continua, le condamnau formal la moarte şi le măcelăriau.

Regina Nofrit mai adora ibisul, pasărea cu ciocul lung, care era simbolul lui Thoth, zeul înţelepciunii. Ca şi ceilalţi monarhi egipteni, regina pusese un regiment de bărbaţi şi femei în serviciul animalelor sacre de tot felul. Acest post era socotit o mare onoare şi se moştenia din tată în fiu, ca un privilegiu al familiei. Aceşti oameni purtau un semn special, indicând animalele ce se găsiau în îngrijirea lor şi când treceau pe străzi, poporul se prosterna înaintea lor, ca în faţa unor fiinţe superioare.

Părinţii cari se duceau la templu, spre a se ruga zeilor pentru însănătoşirea unui copil suferind, tăiau jumătate sau tot părul bolnavului. Puneau acest păr pe unul din talerele unei balanţe iar pe celalt, atâta aur, până când talerul cu păr se ridica. Cu acest aur se cumpăra de mâncare pentru animalele sacre, reprezentând zeul implorat. In afară de donaţiuni, fiecare district era obligat să plătească impozite pentru întreţinerea animalelor.

Saloanele unde câinii şi pisicile sunt spălaţi şi ondulaţi, ni se par

Gâşte şi raţe care — deşi considerate sacre în unele părţi ale Egiptului — erau adesea pictate pe pereţii mormintelor, în credinţa că vor procura hrană morţilor. (în cerc) *O pisică mâncând un peşte.*

astăzi ultimul strigăt al noutății. Ei bine, aflați că servii animalelor sacre au făcut aceasta în Egipt cel puțin cu 40 de secole înaintea noastră. Li se făceau regulat băi călduțe și parfumate, după care erau unse cu cele mai fine uleiuri. Un istoric al antichității ne spune că se odihniau pe cele mai alese covoare și așternuturi, că moartea lor producea mai multă întristare decât a unui copil și că uneori costul funeraliilor lor atingea sume fantastice.

In timpul domniei lui Ptolomeu (323 a. Christos). Apis taurul sacru din Heliopolis muri. Preotul însărcinat cu funeraliile acestui animal, găsi că fondurile pe care le avea la îndemână erau insuficiente, și astfel făcu un împrumut de cincizeci de talanți de aur, echivalenți astăzi cu 1.632.000 de dolari (269.280.000 lei).

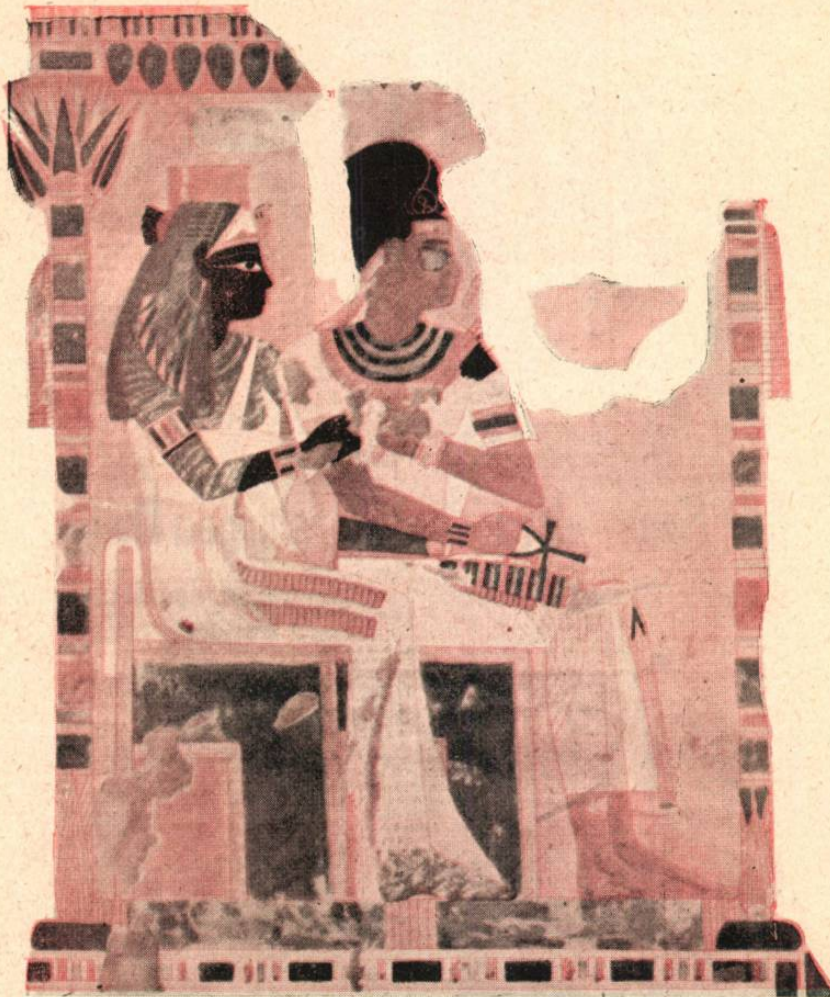
Vă întrebați poate, pe ce s'au cheltuit atâți bani? Aflați dar că îmbălsămarea marelui carcus se făcea cu cele mai costisitoare mirodenii, apoi venia plata armatei de ciocli; ceremoniile și insfârșit bogatul ospăt.

Funeraliile taurului sacru erau aproape tot atât de costisitoare ca și ale unui faraon.

Gâștele erau privite ca animale sacre în unele orașe și tot astfel au fost considerate la Roma mai târziu. După concepția egiptenilor, zeul pământului, Sibu, era un colosal gâscan, a cărui femeie a ouat *„oul soarelui"*.

Uliul simboliza pe Horus, divinul fiu al lui Osiris și al zeiței Isis; uciderea lui constituia de asemeni un greu păcat. Preoții lor știau cum să-i cheme din înălțimi și-i hrăniau zilnic cu carne proaspătă chiar când populația muria de foame.

Ciudata maimuță cunoscută sub numele de Cynocephal era adorată în templele dela Teba și Hermopolis. Maimuța verde de Etiopia, cunoscută sub numele de Cercopithecus își avea sanctuarul ei la Teba. Alte animale sacre erau ursul, nevăstuica, vulpea și lupul. Chiar unele specii de pești erau considerate sfinte și cei ce îndrăzneau să le mănânce, se făceau vinovați de crimă. Peștele numit Oxyrhocus era atât de venerat, încât s'au găsit la Teba specimene îmbălsămate.

Regina Nofrit împreună cu soțul său.

Scarabeul era deasemeni sfânt: Era închinat lui Ra, zeul soarelui.

Un faraon egiptean pierdu o bătălie pentrucă preoții văzând doi din acești cărăbuși traversând agale cărarea pe care trebuia s'o ia armata, opriră trupele în loc, până când insectele trecură nevătămate de cealaltă parte a drumului.

Puțini știu că egiptenii dădeau un rol în credințele lor până și plantelor. Astfel s'au găsit în orbitele mumiilor bulbi de ceapă și nu se știe de ce, preoții nu îndrăzneau să se atingă niciodată de ceapă, usturoiu sau praz, legume care erau în general mâncate de populație. Multe din credințele țăranilor de astăzi, asupra valorii medicinale și magice a unora din ierburi, flori și fructe, vin direct dela vechii egipteni.

S'a încercat a se explica în fel și chipuri această adorație a animalelor. Niciuna din presupuneri n'a dat satisfacție deplină egiptologilor. Originea sa e unul din misterele acestui răsărit de civilizație și probabil niciodată nu va fi bine cunoscută. Fapt sigur e că a încolțit cu o mie de ani înaintea civilizației.

Legenda populară era că în primele epoci ale pământului, zeii erau mai slabi decât oamenii și că de teama barbariei lor, au luat forme de animale. Când însfârșit, au atins supremația, ordonară oamenilor să-i onoreze sub această formă atât în viață cât și la moarte.

După cât se pare, nici o zeiță și nici un zeu nu s'a gândit să ia forma unui cal, a unei hiene, sau a unei cămile, întrucât aceste animale nu erau adorate de anticul Egipt.

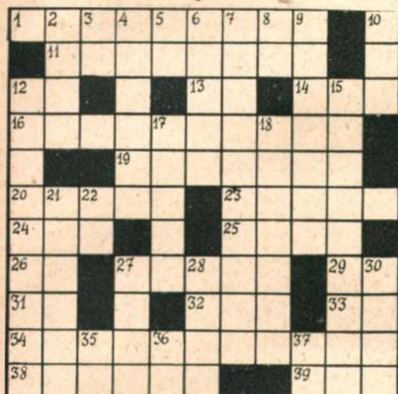
Z.

JOCURILE REALITĂȚII

Cuvinte incrucişate

(10 puncte) de X.

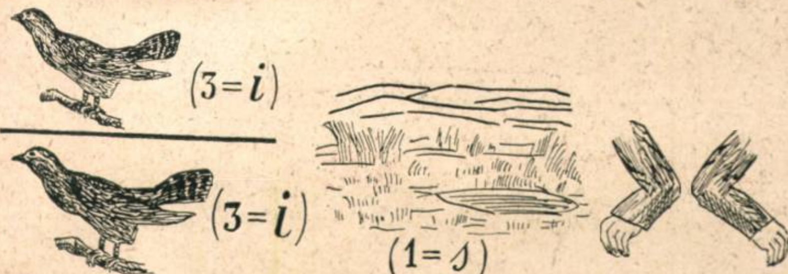

Orizontal: 1) Câmp de note pe care paște, atât solistul, cât și dirijorul! 11) Loc istoric în Dobrogea, în luptele dela 1916. 12) Particulă. 13) Prefix. 14) Nume bărbătesc. 16) Eparhie în județul Severin. 19) Păsări de baltă. 20) Cuvânt dela care derivă doctrina arabă, sinonim cu *Mahomedanism*. 23) Păsări venerate de egipteni. 24) Ființe presupuse divine. 25) Marcă de automobil. 26) Pană (Tr.). 27) Numele simbolic al Ierusalimului. 28) Pronume. 31) Un *ceas* pe dos! 32) Particulă negativă. 33) Dați o mână de ajutor!! 28) Vechiu oraș în Meso potamia. 39) Moșie (Od.).

Vertical: 2) Veche cetate asediată de Napoleon. 3) Zeu oriental. 4) Ocupație. 5) Apucă! 6) Discurs la un banchet. 7) Specie de plante, cu frunze mari. 8) Notă muzicală. 9) Ținut care a avut odinioară capitala în orașul dela nr. 38) Orizontal. 10) Pentru ghete. 12) Câștigarea unei persoane pentru ideile tale. 15) Instituție care, atunci când este *judiciară*, vine în ajutorul oamenilor săraci cari au procese. 17) Provincie belgiană. 18) Sinonim pentru un oraș mare, unde creșterea exagerată a populației aduce o oarecare conrupție. 21) Parte într'un cor. 22) Măsură itinerară chinezească. 27) Din când în când. 29) Identic. 34) Pronume. 35) Ars cu capul ars! 36) Auxiliar al viitorului. 37) Sunt.

Rebus

(10 puncte) de X.

Se va afla un foarte cunoscut proverb românesc.

Poşta jocurilor

N. Gh. Stănescu - Constanța. — Deslegările se primesc după fiecare număr, spre a se publica numele concurenților săptămânal.

Cici Popescu - Craiova. — Dvs. ați câștigat un aparat de radio cu galenă! Veți primi, deci, aparatul de radio, iar nu 500 de lei, cum doriți.

Pincu A. Saul - Focșani. — Le vom păstra. Cât privește premiul ne vom interesa la timp.

Mihaiu Leontopol - Viespești. — După cum reese din opera dvs. (jocul de cuvinte încrucișate) sunteți un iorghist incorigibil...

Bine. Frumos și foarte bogat în conținut! Ce ne facem însă cu portretul dela mijloc, fiindcă în starea aceasta nu poate fi tipărit!

M. Mătăchiță. — Pare să fie oarecum original... Să-i mai corectez semnificațiile, și poate că se va publica odată ș'odată!

Eug. Chirovici - Loco. — Și de data aceasta, talentul dvs., este untdelemnul care stă la suprafață.

Jean N. Alex. - Brașov. — Frumos! Și cuvintele sonore, și tema ingenioasă. Se va publica, deci, când i se va reface și desenul, de o mână mai experimentată.

Isac Leibocivi. — Se va publica. Pe viitor veți lucra în tuș, cu mai multă îngrijire.

D. Ardeleanu - Pecica. — Cam confuz! Ce înțelegeți dvs. prin *căpriori?....*

Nu prea le găsesc chiar *publicabile!*

Mar. Sulitzeanu - Loco. — Probabil că jocul dv., „Barda”, a fost inspirat din propriul d-tale fel de a lucra... cu barda!

Pascu Cristescu - Cluj. — Fenomenul! M'ați și speriat cu simulacrele acelea de sfinți...

Deslegătorii jocurilor
din n-rele 227-228

N. R. Intâmplarea a făcut ca nr. 227, propus pentru concursul bilunar, să fie intercalat și în seria precedentă.

Faptul acesta a derutat pe mulți deslegători, cari n'au știut dacă pot trimite nr. 227 cu seria de pe luna Maiu, sau pentru concursul bilunar din Iunie. Deocamdată vom publica pe cei cari au avut șansa să ne înainteze soluțiile pentru actualul concurs bilunar.

Arad: Nic. Cimpoieș, student (50).

Bazargic: Tina Colonel Eftimiu (60).

Bârlad: Al. Dobrinescu (60), Chicoș Constantin (30).

Bistrița: Aurel Moldovanu (20).

Brăila: Aneta Vintilă (20), Camil Pârvulescu (60), Paulina Florescu (40).

Brașov: Varga Rogy (60).

Bratia (Argeș): D-tru Tomulescu, învățător (60).

București: A. Chatz (20), D-tru Gh. Nicolae (40), Subloct. Ionescu Gh. (20), Elena Ștefănescu (20), Samuel Millis (60), Gh. Diamandescu, student (60).

Câmpina: Nicu Gh. Slavu (60), Rică Măcărescu (60).

Caracal: Elena Dumitrescu (20), Nic. Popescu, avocat (60).

C.-Lung (Muscel): Costel Dumitrescu (60).

Constanța: N. Gh. Stănescu (60).

Focșani: Pincu A. Saul (60).

Galați: Lucreția Nestor (60).

Iași: I. Dodon (60).

Lăcuțețe: Subloct. Simionică Grig (60).

Militari (Ilfov): Theodor Dumitrescu (40).

N.B. In nr. viitor, vom publica restul participanților la acest concurs, distribuind și premiile pentru 227 și 228.

REBUS

Nouile noastre premii
Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 229 și 230 se primesc timp de șase zile dela apariția fiecărui număr, adică până Luni, orele 6 seara.

Deslegările, precum și numele deslegătorilor vor putea fi astfel publicate săptămânal, iar rezultatul tragerii la sorți, de două ori pe lună.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporțional cu numărul jocurilor deslegate:

PREMIUL I: 1000 lei în numerar;

PREMIUL II-lea: Două aparate de radio cu galenă;

PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N. B. — Deslegările vor fi însoțite de cuponul respectiv, purtând mențiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea șanse egale în categoriile inferioare.

Cupon pentru jocuri

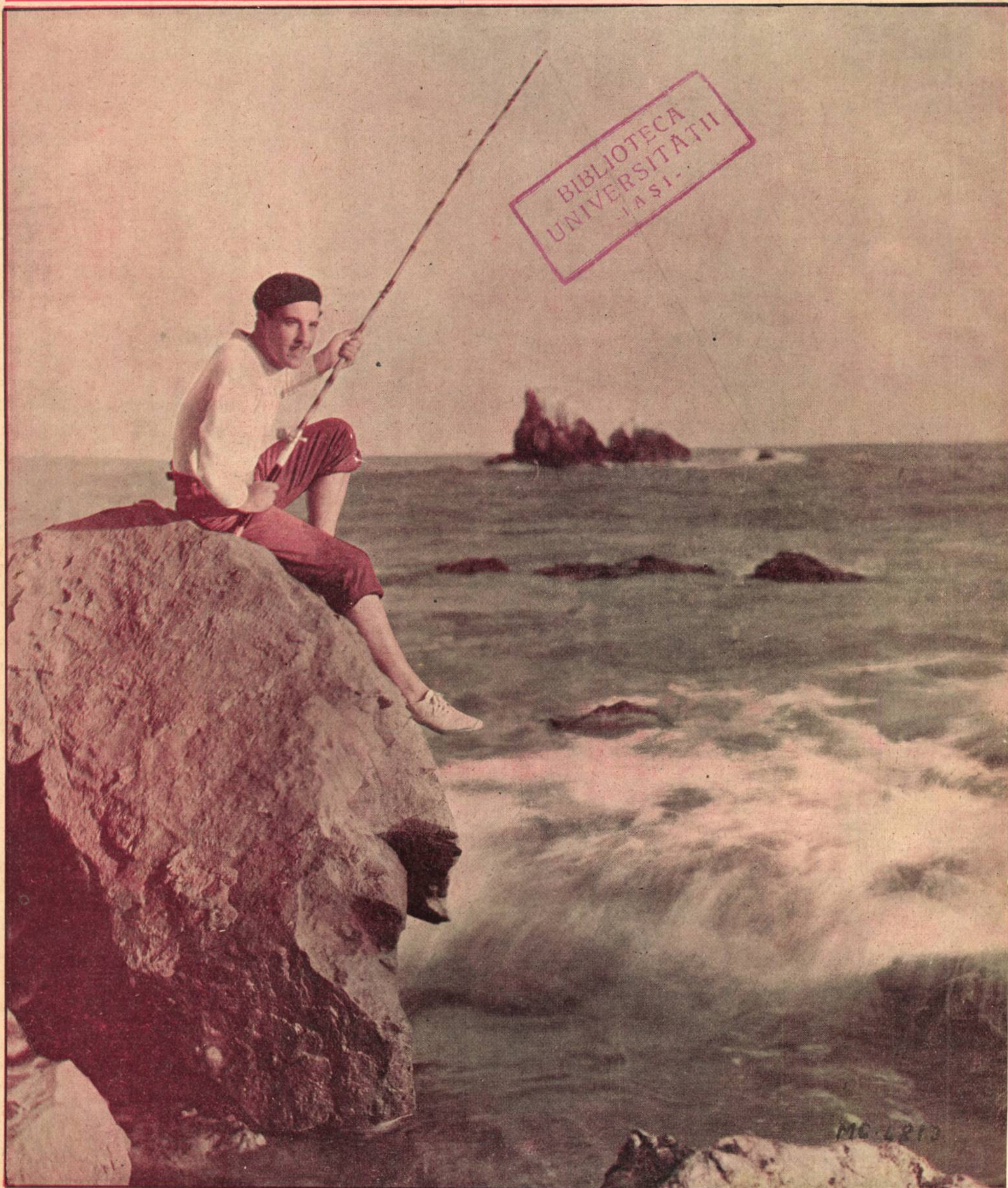
No. 230

Numele și pronumele ....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. — *Director* Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.
Prețul abonamentelor: ***Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.***

REALITATEA ilustrată

SPORTUL LUI PREFERAT. — **Ramon Novarro** pescuind de pe stâncile din apropiere de Santa Monica.

Atelierele „Adeverul", S. A.